

SI
LIONI
nio

ION ȚIRIAC

atacă cu vigoarea tinereții în meciul «centenarului» său din Cupa Davis, înfruntându-l pe faimosul Stan Smith. BRAVO, ȚIRIAC!

În medalion, căpitanul echipei americane Richard Dennis RALSTON prezintă frumoasa «salatieră» care va traversa din nou Atlanticul...

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

OCTOMBRIE 1972

nr. 19

ÎNSUFLEȚITUL EFORT ÎN MUNCĂ AL POPORULUI NOSTRU

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT

NR. 19 (330)

OCTOMBRIE

1972

ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în intrapinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 725
București — ROMÂNIA

43 806

Au rămas mai puțin de 80 de zile pînă la sărbătoarea aniversării unui sfert de veac de la proclamarea Republicii. Poporul nostru — angajat plener în îndeplinirea marelui program de edificare socialistă elaborat de Conferința Națională a partidului — se pregătește să întâmpine cu noi realizări de seamă, în toate sectoarele de activitate, acest important eveniment, care se prefigurează ca un moment al bilanțului și străbătute și, totodată, cu exigențele viitoarei etape.

De pe întreg cuprinsul țării sosesc în permanență vești — inserate zilnic în presă — care atestă puternicul avînt luat de întrecerea socialistă în cinstea apropiatului jubileu și care exprimă, cu o deosebită forță de argumentare, preocuparea fundamentală a fiecărui colectiv de muncă, dîrzenia și eforturile ce se depun pentru îndeplinirea obiectivelor cincinalului înainte de termen, la un nivel calitativ superior și cu o eficiență sporită.

Pretutindeni, de la un capăt la altul al țării, pulsează astfel un imens elan creator pentru descoperirea și valorificarea de noi rezerve productive, încă neutilizate sau insuficient utilizate, pentru sporirea continuă a eficienței activității economice prin scurtarea duratei de execuție a noilor obiective ce urmează a intra în circuitul industrial, folosirea intensivă a capacităților de producție, ridicarea nivelului tehnic al producției, modernizarea tehnologiilor de fabricație și îmbunătățirea calității produselor, reducerea cheltuielilor materiale de producție și creșterea productivității muncii.

Totodată, și în agricultură se depune o intensă activitate în vederea realizării și depășirii sarcinilor stabilite prin planul cincinal, eforturile principale fiind îndreptate spre apărarea și conservarea fondului funciar, utilizarea tot mai eficientă a bazei tehnico-materiale și a forței de muncă, dezvoltarea mecanizării, irigațiilor și chimizării, sporirea productivității la hectar, dezvoltarea zootehniei, astfel ca și această importantă ramură economică să-și aducă o contribuție mereu mai substanțială la creșterea avuției naționale și, pe această cale, la ridicarea bunăstării întregului popor.

Condițiile meteorologice nefavorabile — și cu totul neobișnuite — din această toamnă, caracterizate de căderea unor abundente precipitații în aproape toate zonele țării, au impus o și mai puternică mobilizare a tuturor forțelor și mijloacelor existente în domeniul agricol — cărora le-au venit în ajutor forțe de muncă din alte sectoare de activitate — pentru efectuarea cât mai grabnică a marelui volum de lucrări specifice acestui sezon. Sub semnul hotărîrii de a depăși greutățile provocate de vitregia timpului, de a nu se pierde nici o zi, nici măcar o oră bună de lucru, au fost concentrate eforturile tuturor celor ce muncesc pe ogoare în vederea strîngerii grabnice a recoltei, transportului

și depozitării ei în cele mai bune condiții — pentru a se evita, astfel, orice risipă sau pierdere de produse — precum și a insulozării furajelor și însămînțării grului.

Abnegația și dîrzenia cu care se muncește în această perioadă atât în agricultură, cît și în industrie, pe șantierele de construcții, rezultatele care se obțin constituie dovezi convingătoare ale temperaturii morale fără precedent la care trăiește și acționează întregul nostru popor, ale hotărîrii cu care este transpusă în viață politica partidului. Apreciind însuflețitul efort colectiv care se depune în toate domeniile de activitate, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** sublinia că «este o expresie elocventă a faptului că eroica noastră clasă muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, toți oamenii muncii sînt ferm hotărîți și îndeplinesc cu cinste prevederile Conferinței Naționale, care corespund întru totul intereselor și aspirațiilor de progres și bunăstare ale întregului popor».

Vasta mișcare, declanșată la scară națională, pentru îndeplinirea programului elaborat de Conferința Națională primește, de altfel, vii îmbolduri cu fiecare vizită de lucru, cu fiecare întîlnire pe care secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, care cu oamenii muncii dintr-un sector de activitate sau altul.

Aceste vizite de lucru, aceste întîlniri, deosebit de frecvente, care fac ca iubitul nostru conducător să se afle permanent prezent în mijlocul poporului, facilitează un dialog direct, viu și deschis, un schimb fructuos de idei cu oamenii muncii, expresie a înaltului democratism care caracterizează orînduirea noastră socialistă. Amplele analize care au loc în aceste împrejurări și care pun în evidență aspecte esențiale ale problemelor de muncă și de viață, cuvîntările și observațiile tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** întemeiate pe cunoașterea aprofundată a stărilor de lucruri, constituie autentice izvoare de învățăminte nu numai pentru colectivitățile care li au în acele momente ca oaspe pe secretarul general al partidului, ci pentru toți cei ce au de făcut față unor situații similare.

Totodată, întîlnirile tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** cu oamenii muncii, cu specialiștii — cum au fost și acestea mai recente din județele Cluj, Satu Mare și Maramureș —, primite întotdeauna cu interes și firească bucurie, dau loc de fiecare dată manifestărilor de largă adeziune la politica marxist-leninistă, înalt patriotică, promovată consecvent și principal de partidul nostru comunist. Aceste întîlniri, acest dialog cu oamenii muncii întăresc dragostea și încrederea poporului nostru în partid, în capacitatea sa de a ne conduce, cu mină sigură, pe drumul viitoarelor biruințe, pe drumul socialismului și comunismului.

De vorbă cu proaspăta recordmană mondială ARGENTINA MENIS

«Visez o aruncare peste 70 m!»

O față înaltă, bine clădită, o brunetă în adevărată accepțiune a cuvântului, cu fața oacheșă și ochii negri, adânci, cu un zimbet ușor ironic în colțul buzelor, plină de un farmec cuceritor, a pășit într-una din zilele trecute pragul redacției. O poftisem cu o seară înainte să stăm de vorbă despre ea și despre marea ei dragoste, atletismul. Mărturisesc că aveam oarecare emoții «va veni sau nu?». Devenise, doar, prin proaspătul ei record mondial de la Constanța (67,32 m) «prima doamnă a atletismului românesc», cea mai «en Vogue» sportivă din țară. Ei bine, temerile mele s-au dovedit neavenite. Argentina Menis, «numărul 1» al discului mondial, a rămas aceeași, neașteptat de modestă și drăguță, ca și cum «nimic nu s-ar fi întâmplat» — așa cum, de altfel, le șade bine «oamenilor mari». Și dialogul cu marea noastră campioană s-a înfiripat ușor, fără ezitări, fără mofturi. Mi-am dat seama că de aproape este Argentina Menis de acea interlocutoare ideală pe care și-o doresc cu atâta ardoare ziaristii: plină de volubilitate și spontaneitate, calitățile, în fond, firești unei fete rezultate din căsătoria unui vesel și gentil italian cu o frumoasă româncă.

— Dragă Argentina, ai 24 de ani, ești vice-campioană olimpică și acum și recordmană mondială. Ce ți-ai mai putea dori? Spune-mi cum te simți în noua-ți haină?

— M-aș putea afirma că simt ceva deosebit. Sunt aceeași de dinainte. Poate puțin mai gravă, mai conștientă de răspunderea mai mare care-mi apasă pe umeri. Îți spun cu toată seriozitatea că doresc nespuse să fiu prima femeie care să depășească granița celor 70 de metri! Asta ar fi cea mai arzătoare dorință a mea. Și mai e ceva. Vreau să rămân cât mai mult timp în calitate de aceasta în care mă simt foarte bine: să păstrez recordul în mâinile mele cât mai mult. Măcar până la Montreal, în '76. Voi avea atunci 28 de ani. Exprim oare o dorință care ți se pare nesăbuită?

— Deloc. O socotesc, dimpotrivă, chiar foarte realistă. Rămîne să vedem numai cum va replica Melnik, pentru că Westerman, mi se pare, a cam dat în primire...

— Va trebui să mă impun negreșit, în așteptarea lui Montreal, în '74, la Roma, la campionatele europene, unde doresc să câștig, cu atât mai mult cu cât publicul italian mă simpatizează foarte mult. I-am luat pulsul, nu de mult, la Bergamo...

— Iată, sezonul competițional este pe sfîrșite. Să revenim puțin înapoi. Ți-am fost suporter credincios și mai ales optimist. Ție, alături de Berceanu, îți acordam cele mai mari șanse la o medalie olimpică de aur, la München. Nu ai obținut-o; nu-i nimic. Te-ai învins doar recordmana lumii (ulterior i-ai răpit această calitate). Spune-mi, te rog, ce-ai simțit în momentul în care, după ce conduceai detașat în finala olimpică, ai fost depășită într-un mod atât de neașteptat de Faina Melnik?

— Un șoc puternic. M-a obsedat imediat gândul că trebuie să dau 67 de metri. Aveam un 65,06, deci cu mai bine de un metru sub aruncarea Fainei (66,62 m). Cred că gândul acesta obsesiv m-a inhibat pe de-a întregul. Să dau mai bine ca ea, să dau mai mult. Și n-am mai putut. Pînă la aruncarea a patra, Melnik era pe locul cinci. Nici nu mă gîndeam că mă mai poate ajunge. Dacă ar fi fost mai bine plasată, probabil, nu s-ar fi ambiționat așa de mult. Și mai e ceva. Începuse cursa de 5000 m. Era pe stadion un vacarm de nedescris. Din cauza gălăgiei mari, Faina, nebăgată în seamă, s-a putut concentra perfect și a venit acea aruncare teribilă. La o «situație de liniște» ar fi fost, desigur, mai emoționată. În fond, o chestie de șansă. Norocul i-a suris

ei, și nu mie. Așa e cîteodată în sport. Nu vreau să înțelegi prin asta că Melnik nu ar fi o mare sportivă. Eu am felicitat-o imediat. Deși ea nu-mi este chiar atât de prietenă. Țin minte, la Bergamo, unde am învins-o, nu prea s-a bucurat. N-a venit nici măcar la premiere. Iar ziaristilor, care înainte de concurs au întrebat-o de mine, le-a răspuns surprinzător: «nu o cunosc...». I-am plătit sec, în așa fel ca «să mă stie». Regret că ... i-am dat satisfacția câștigării medaliei de aur la Olimpiadă. Dar ce să fac, a fost mai bună...

— Ne-ai dezvăluit cîteva din întîmplările tale sportive, dar, desigur, cititorii noștri ar fi interesați să afle și unele din planurile pe care le ai pe tărîmul vieții tale particulare, deoarece acum faci parte — deh, este tributul pe care marii campioni îl plătesc celebrității — din «domeniul vieții publice», dacă mă pot exprima astfel.

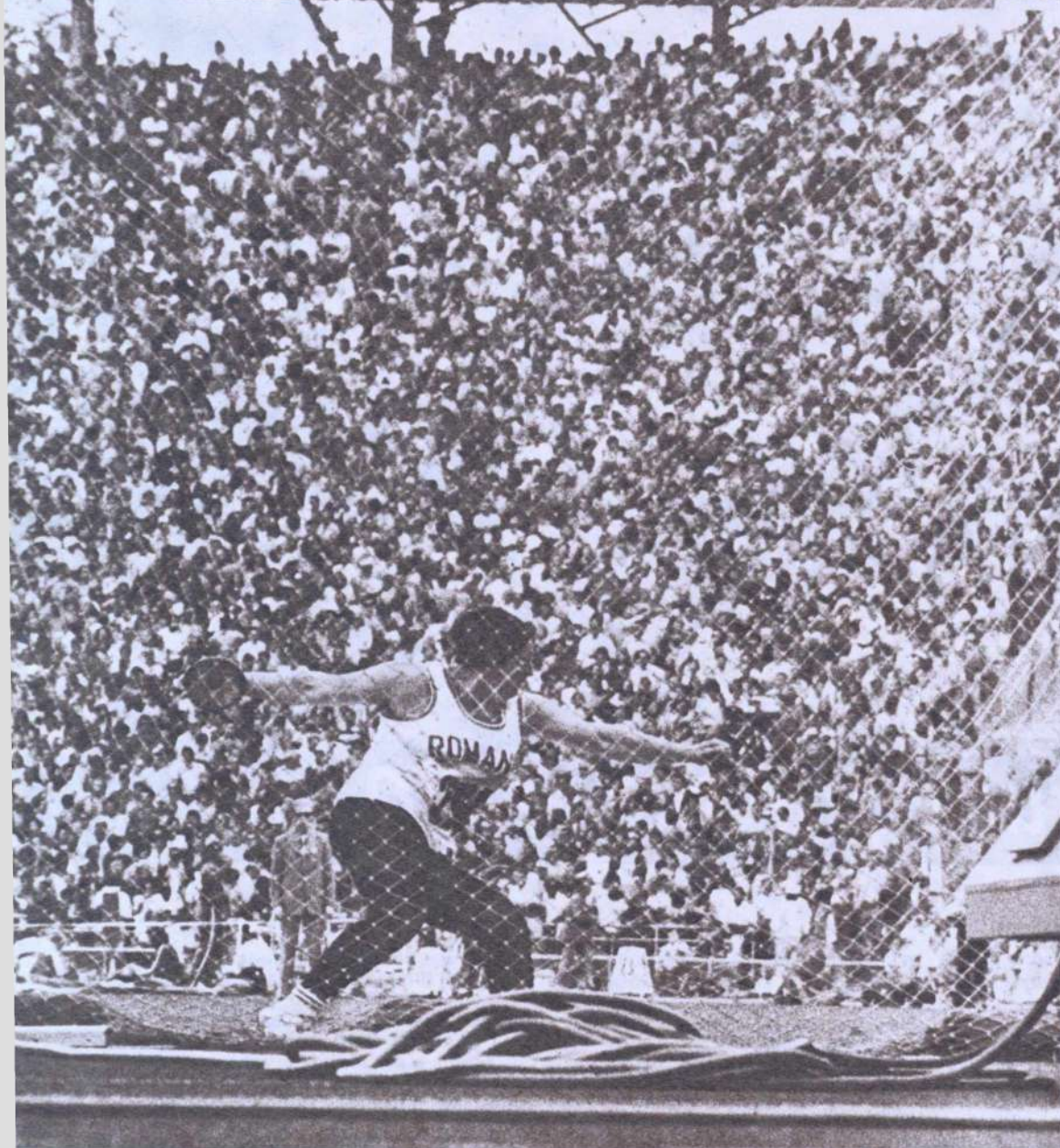
— Nu am cine știe ce planuri. Am dat examen de admitere la I.E.F.S., la «fără frecvență». Ce să fac, sînt legată de sport, deși, sinceră să fiu, aș fi preferat Arhitectura. Ar fi trebuit însă să renunț la sport. Și prea îmi place mult. În rest, viața mea particulară se desfășoară lin, fără șocuri majore. Sportul atrage după sine multe renunțări. Și eu, de dragul discului, am renunțat la foarte multe. În afară de frumusețe. Aici nu fac nici o concesie. Vreau să fiu frumoasă...

— Bine zici. De altfel, ești cîtată drept o față frumoasă! Noi, cei de la revista SPORT, te-am și pus pe copertă, tu avînd — după unii — figura unei artiste de cinema. Nu crezi, însă, cumva, estetic vorbind, că sportul de performanță, care implică lungi ore de muncă titanică și privațiuni

(Continuare în pag. 4)

Dimitrie CALLIMACHI

1.	226	VASALA, P.	FIN	3:36,3
2.	576	KEINO, K.	KEN	3:36,8
3.	688	DIXON, R.	NZL	3:37,5
4.	573	BOIT, M.	KEN	3:38,4
5.	284	FOSTER, B.	GBR	3:39,0
6.	59	MIGNON, H.	BEL	3:39,1
7.	408	WELLMANN, P.	GER	3:40,1
8.	948	PANTELEI, U.	URS	3:40,2

La cea mai mare întrecere athletică din lume: aruncă româncă Argentina Menis. Încă o piruetă și discul se va opri tocmai la 65,06 metri! Între timp pe marea tabelă de afișaj au apărut și rezultatele finalei de la 1 500 m.

(Urmare din pag. 3)

de tot felul, împieteață puțin și asupra frumuseții și feminității, în general?

— Mă întrebi, cu alte cuvinte, cum se împacă dragostea de frumos cu sportul? În ceea ce mă privește, se înțeleg bine, merg mină-n mină. Problema mă preocupă îndeajuns. Uneori mă menajez, chiar. Dacă ar fi însă să mă întrebi: «care pe care», atunci îți răspund clar: da, sacrific uneori frumusețea pe altarul sportului. Dar, în general vorbind, sportul nu elimină feminitatea, nu-i dăunează. Totul e să te îngrijești. Nu mă leg de siluetă. (Dacă nu m-aș menține în limita celor 80—82 de kg. atunci, adio performanță. Am nevoie de o masă musculară corespunzătoare gabaritului meu de 171 cm. Melnik nu e nici ea grasă, nici prea masivă, dar are o musculatură mai bărbătească, de parcă ar fi făcut culturism. Altele sînt mai solide. Dar, accentuez, mă ocup de ten, de față în general, de ochi. Îmi place, după cum vezi, să mă machiez.

— După câte știi ai un frate mai mare, Domenico, care a făcut și el sport. A fost el, cumva, acel stimulent necesar pentru atragerea ta către stadion?

— Domenico este cu șase ani mai mare,

iar de influența lui atîrnă, în cea mai mare măsură, atașamentul meu față de sport. El a venit din Craiova natală în București cu cinci ani înaintea mea. (A aruncat și el greutatea la vreo 16,50 m.) De mine a avut grijă, m-a sprijinit și sfătuit permanent.

— Te-ai ruga să-mi vorbești, pe scurt, și despre începuturile tale în sport, mai ales despre primul contact cu discul.

— Totul a început la Craiova, orașul în care m-am născut acum 24 de ani, la 19 iulie. Prima întâlnire cu stadionul a avut loc în toamna lui 1963. Eram elevă la liceul cu program special de educație fizică. Profesorul-antrenor Ion Rinderu m-a îndrumat către atletism. Eram bine construită, aveam ceea ce se cheamă pirghii lungi (brațe largi). La început am sărit peste ștacheta înălțată la 1,45 m, dar profesorul, văzînd, probabil, că am o bună îndeminare a insistat să arunc discul. Și uite așa m-am trezit discobolă. În 1964, în iulie, am luat parte, ca junioară, la primul meu concurs, la Polana Brașov. Era un concurs al liceelor cu program de educație fizică. Prima mea deplasare m-a încîntat, peisajele acelea m-au fermecat. Am și câștigat cu o aruncare de 33 de metri. De atunci

n-am mai părăsit discul și nici nu prea a mai pierdut concursuri. Firește, nu am neglijat nici cartea. Am terminat liceul și, la îndemnul lui Domenico, am venit la București, la clubul Dinamo, în toamna lui 1967. Aici, mi s'îndrumarea competentă a antrenorului Benga, am făcut cunoștință cu marea performanță.

— Trăiești într-o țară care și-a format o frumoasă tradiție în domeniul aruncării discului. O aveți doar pe Lia, marea noastră campioană. A contituit pentru tine exemplul Liei un stimulent? Vrei să-i urmezi pilda sau, poate, pentru tine discul nu constituie totul în viață?

— Care sportiv nu și-ar dori un drum ca Liei? Sînt prietenă cu ea. În ultimul timp m'ajutat la multe concursuri. Uite, la Olimpiadă cînd am văzut-o părăsînd stadionul (e foarte emotivă, deși era la a șasea ei Olimpiadă: de aceea a și ratat calificarea în finală) am simțit un gol în stomac. Am rămas singură fără o prietenă lîngă mine, care să mă încurajeze, singură în fața răsufării fierbinți a unui întreg stadion. Să știi că nu a fost deloc ușor. Cu atît mai mult o admir pe Lia, cu cît îmi dau seama de dificultatea luptei în marile concursuri, pe care le-a stăpînit atît de ane, această adevărată «regină a discului» care, desigur, nu va fi egalată de nimeni nicicînd. La München, după finală, am alergat în satul olimpic și am îmbrățișat-o pe Lia, spunîndu-i cît îmi pare de rău că nu am reușit în tentativa de a păstra medalia de aur pentru noi, pentru România. În acel moment mi-am dat seama că Lia plîngea, i se încețoșaseră ochii. N-am să uit clipa asta niciodată.

— Foarte multă lume se interesează la redacție despre viața marilor campioni. Bănuiesc că și tu primești multe scrisori. Cum îți rezolvi corespondența? Răspunzi admiratorilor? Ce-ai dori să le transmiți prin intermediul nostru?

— Sînt surprinsă că întîlnesc suporteri în toată lumea. Da, și mie îmi sosesc multe scrisori. Mi-ar trebui o secretară ca să le poartă răspunde tuturor. Uite, chiar zilele trecute mi-a scris o profesoară din Băilești, pe patru pagini. E o scrisoare foarte frumoasă, care m-a impresionat profund. «Chiar dacă nu-mi răspunzi, să știi că undeva, în România există cel puțin o ființă a cărei inimă bate pentru tine!» Pe această cale, vreau să asigur pe toți suporterii mei că nu le voi decepționa încrederea pe care mi-o poartă. Să fie siguri, că voi face tot posibilul să trimt discul cît mai departe, dacă se poate, de la o poartă de fotbal la cealaltă...

Pentru a intra în posesia unui record mondial trebuie să muncești enorm, renunțând la multe distracții. Argentina sacrifică totul pe altarul... zeului disc.

Argentina Menis și Faina Melnik—două mari atlete a căror rivalitate sportivă a dus recordul lumii la aruncarea discului la amețitoarea cifră de 67,32 metri. Și este mai mult ca sigur că el nu se va opri aici decât pentru puțin timp...

Discul — iată marea dragoste mărturisită a Argentinei Menis.

Discul este marea dragoste mărturisită a Argentinei Menis
67,32 m record mondial!

— Dragă Argentina, și acum o ultimă întrebare: ce-ți place în afară de sport, deoarece, bănuiesc, ești o susținătoare aprigă a tot ceea ce ține de domeniul mișcării și exercițiului fizic.

— Îmi place nespuse de mult spectacolul sportiv de orice natură ar fi el: fotbal, volei, baschet; tenisul, cu care, câte o dată, mă mai distrez, în orele libere. Aș adăuga, în plus, teatrul, cinematograful — nu scap nici o premieră — și muzica, mai ales muzica. Am multe discuri — ai ghicit, cu muzică italienească, în special — magnetofon, casetofon. Și... cosmetică!

— Nu-mi rămâne decât să-ți mulțumesc pentru multiplele informații pe care mi le-ai dat, în numele meu și al cititorilor noștri.

Țin minte, eram cu 20 de ani mai tânăr. O altă fată care semăna cu Argentina noastră, tot frumoasă, tot oacheșă, mă impresionase profund. Am văzut-o concurend pe «Republicii». Venise tocmai din îndepărtata și înșorita Gruzia ca să se întrecă cu Lia, prietena ei mai tânără. Ați dedus, desigur, că este vorba de Nina Dumbadze — atleta care pe atunci stăpânea discul ca nimeni altul. 57,04 era recordul ei mondial. Au trecut de atunci 20 de ani, iar discul a făcut un uluitor salt de zece metri. Ceea ce ar fi părut absurd în 1952, a devenit astăzi realitate. Nelimitate par posibilitățile omului în lupta sa continuă de a perfecționa și de a se perfecționa pe sine însuși. De ce atunci nu ar deveni realitate și visul Argentinei Menis de a fi prima fată înregistrată cu o aruncare dincolo de 70 de metri?

Fotografii de Radu CRISTESCU și Ion MIHĂICĂ

Pistolarul DAN IUGA medaliat cu argint la J.O. — un sportiv multilateral

Pe parcursul ultimelor șase ediții ale Jocurilor Olimpice tirul românesc a înscris o frumoasă tradiție. De 20 de ani trăgătorii noștri au cucerit medalii la fiecare Olimpiadă: cîte două aur și bronz (1952 și 1956), aur (1960), două argint (1964 și 1968), cîte una de argint și bronz (1972), în total 9. Iată deci un bilanț frumos și prestigios.

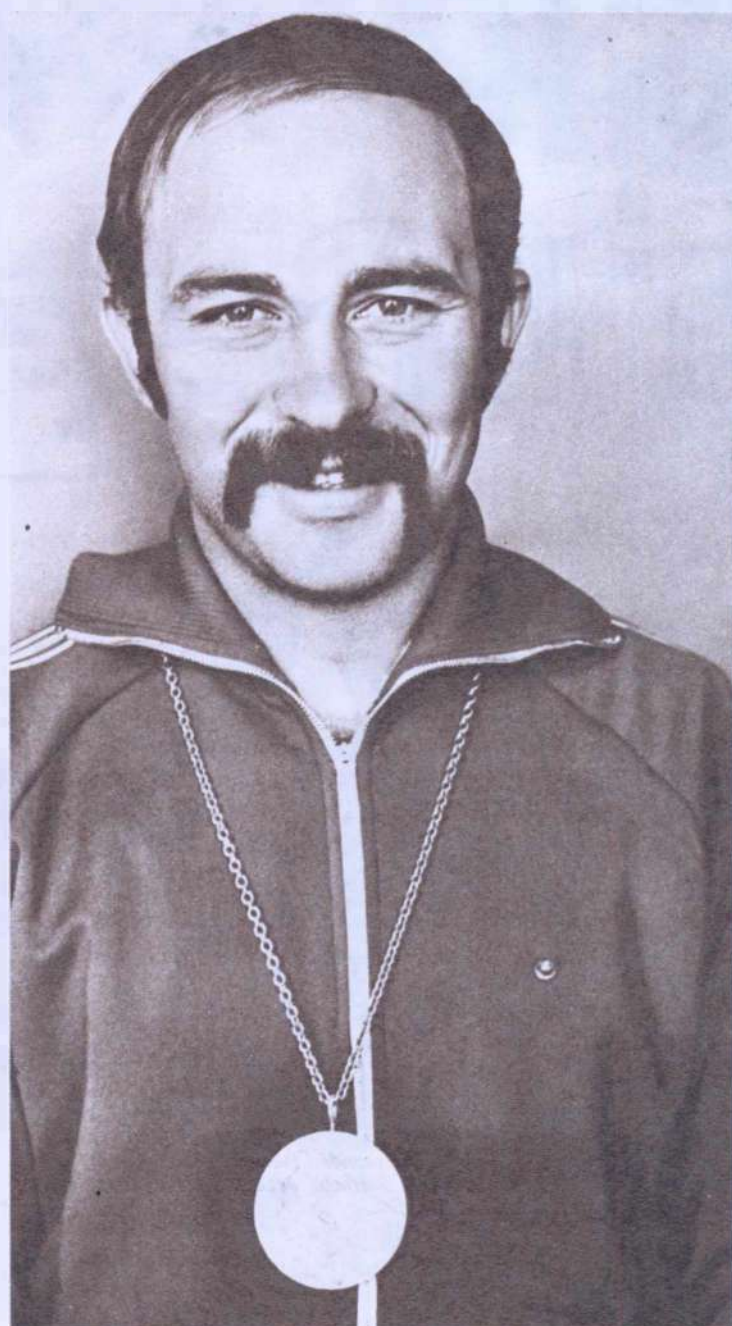
Onoarea de a fi medaliați la recenta ediție jubiliară de la München a revenit pistolarului Dan Iuga (argint) și pușcașului Nicolae Rotaru (bronz).

Campion continental la pistol cu aer comprimat, Dan Iuga a marcat o ascensiune evidentă și la pistol viteză, clasîndu-se al 5-lea la campionatele mondiale din 1970 (disputate la Phoenix-S.U.A.) și al 4-lea la campionatele Europei de anul trecut (Suhl-R.D. Germană).

Considerat printre principalii favoriți ai probei de pistol viteză de la München, Dan Iuga a produs o mare surpriză încă din ziua inaugurării a J.O. '72. El a cucerit medalia de argint, dar... la pistol liber 60 de focuri, într-o probă, în care Iuga nu figura printre candidații la un loc pe podiumul premianților. Redu-

tabilul nostru țintaș a reușit însă un adevărat tur de forță. Performanța lui este cu atât mai remarcabilă cu cit cîștigătorul titlului a realizat un nou record olimpic (cu cinci puncte peste cel vechi), după cum și celelalte rezultate în general, s-au situat la un plafon ridicat. Iar, în acest noian de cifre excelente, cea obținută de Iuga constituie a doua performanță a probei (egalînd vechiul record olimpic) și cel mai bun rezultat înregistrat vreodată de trăgătorul român la pistol liber. Această autodepășire a lui Iuga într-o competiție de amploarea J.O. exprimă cel mai bine potențele și valoarea reputatului nostru sportiv.

Este adevărat că inginerul automatist Dan Iuga, membru al clubului Dinamo, a demonstrat calități polivalente, el situîndu-se pe un plan superior la toate genurile de pistoale, inclusiv cel de calibru mare. Totuși, trebuie să recunoaștem, această multilateralitate a lui este ieșită din comun. Desigur nu e puțin lucru să fii, în același timp campion al Europei la pistol cu aer comprimat, medaliat cu argint la J.O., să cîștigi o serie de competiții internaționale la revolver (pistol

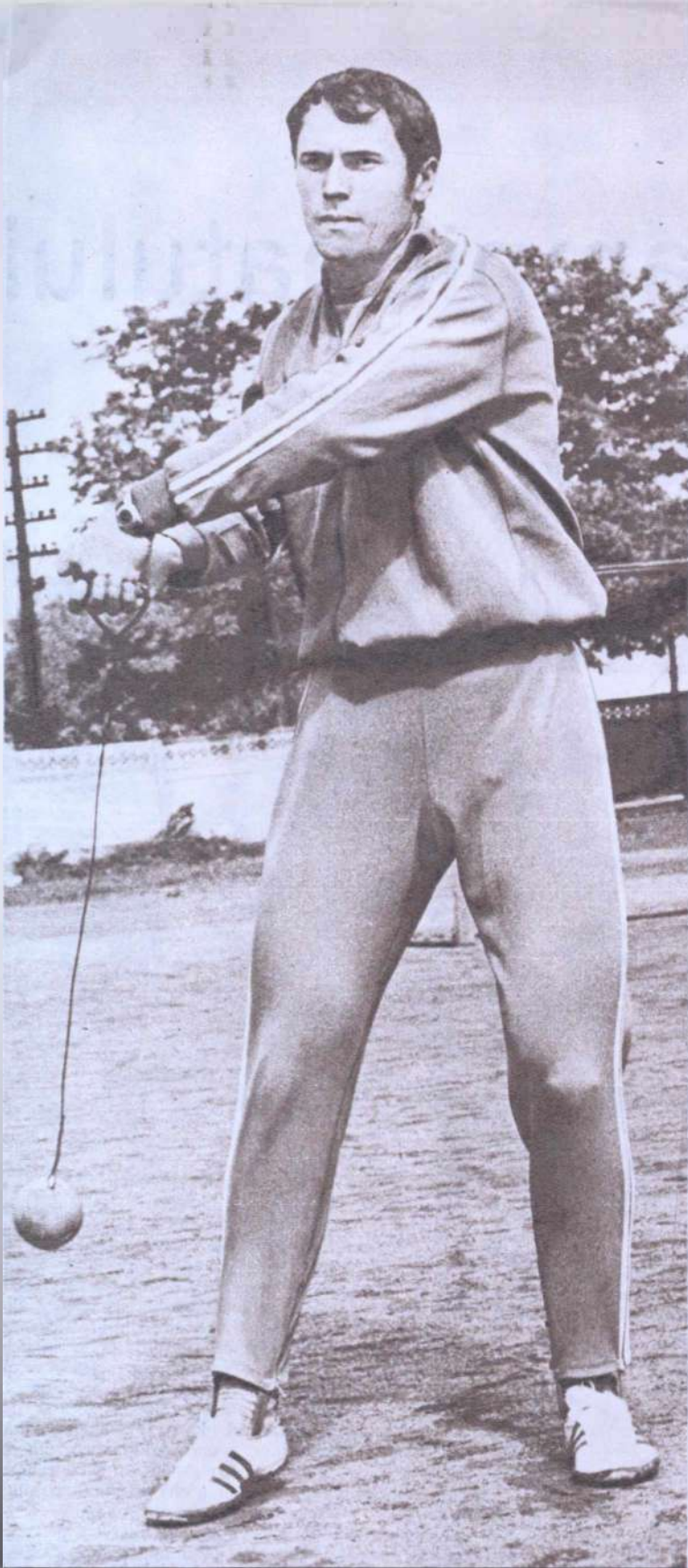

calibru mare) și să figurezi în același timp de cîtiva ani și printre cei mai buni din lume la pistol viteză. Cu modestia-i care îl caracterizează, Dan Iuga ne spunea zilele trecute: «Sigur, unora li se pare greu de înțeles faptul că un trăgător să concureze pentru locuri fruntașe la mai multe probe. Cred însă că lucrurile sînt mai simple decît par la prima vedere. Cel puțin, aceasta este părerea mea. Pregătirea la pistol comportă, ca și la alte arme, elemente de ordin general și, în funcție de fiecare probă și elemente specifice. Eu acord prioritate antrenamentelor la pistol viteză, dar, lucrul specific se schimbă, are alt conținut și altă pondere pe măsură ce se apropie o competiție importantă, de exemplu, un campionat european sau mondial la pistol cu aer comprimat. Există, bineînțeles, și posibilitatea de altfel, foarte des întîlnită, ca un concurs să programeze mai multe probe. Eu am reușit pînă acum să

mă concentrez pe rînd pentru fiecare. Nu m-a deranjat faptul că a trebuit să concurez o zi, de pildă, la pistol liber și apoi două la pistol viteză. Eu cel puțin n-am simțit un inconvenient. Am impresia însă că la tir în altceva constă marea dificultate. În toate sporturile există, desigur, tracul de concurs, dar la unele dintre ele, o dată competiția începută, efortul fizic devine preponderent. Nu însă și la tir. Aici totul este conștient, e greu deci, să faci abstracție de ceva. Stăpînirea de sine, echilibrul psihic sînt determinante.»

Indiscutabil, un sportiv de performanță înseamnă un om dotat cu însușiri multiple, înseamnă ore neîntrerupte de muncă, de eforturi și sacrificii. Dan Iuga se distinge încă prin ceva. Un plus de cumpătare și de inteligență care îi întregesc personalitatea, înscriind o prezență plină de prestanță pe toate poligoanele lumii.

Constantin COMARNISCHI

FRIEDRICH SCHNEIDER

A sosit vremea metrilor!

Reporter: Cam târziu ți-ai descoperit vocația...

Fr. Schneider: De fapt, primul «start» l-am luat în 1955, când am și câștigat cu 5,50 m săritura în lungime, în cadrul finalelor școlilor profesionale (aparținând Ministerului Industriei Ușoare). Aveam 14 ani. Succesul l-am repercutat fără nici un fel de pregătire specială în prealabil. Profesoara Angela Hotnog, de la școala profesională, făcea cu noi de toate. După terminarea școlii, am fost legitimat la secția de fotbal a I.I.S. «8 Mai», activând ca mijlocăș în echipa de juniori. Asta a durat până în 1960. Au urmat patru ani de... «strand». Înotam, făceam plajă și-l priveam, plin de curiozitate, pe Friedrich Amels care se antrena prin apropiere la ciocan. Într-o bună zi m-am încumetat și am aruncat și eu ciocanul: 18 metri! M-a «prins» microbul. După orele de producție, când începea să se însereze, ca să nu mă vadă lumea, pentru că eram cam rușinos, mă duceam să-i țin de urt lui Amels. După câteva săptămâni, am ajuns să arunc de pe loc aproape 25 de metri...

Rep.: Așadar, nu ești primul aruncător de ciocan din Mediaș!

F.S.: Nicidecum! În Mediaș de altfel, și prin împrejurimi, există o veche tradiție sportivă. Cu prilejul sărbătoririi a 700 de ani de existență a Mediașului, atestată prin documente, profesorul Vasile Popovici a întocmit un studiu privitor la istoricul sportului pe meleagurile noastre: în 1847 a luat ființă în Mediaș prima societate de gimnastică, terenul și sala școlii noastre sportive fiind moștenite de la aceasta societate; maestrul sportului la gimnastică Friedrich Orendi este și el un... continuator al societății de gimnastică; a existat și activitate ciclăstă, primul velociped din Mediaș aflându-se, în prezent, la muzeul sporturilor din Brașov, cel cu care medieșeanul Haltrich a făcut la sfârșitul secolului trecut cursa Mediaș-Viena, de 900 kilometri. Un alt sport de tradiție — handbalul — 5 maștri ai sportului, un participant la Olimpiadă, 3 jucători de lot național. O dezvoltare frumoasă a cunoscut și natația. Indirect, se poate vorbi și despre box: campionul olimpic de la Melbourne, Nicolae Linca, s-a născut în Cergăul Mare. Tot aici s-a născut și învinsul meu, ciocănarul Gheor-

ghe Costache. Și, pentru că am ajuns prin împrejurimile Mediașului, e locul să amintesc și despre fosta aruncătoare de greutate Lucreția Mărgineanu...

Rep.: A treia localitate, cu care se închide triumphiul, fiind Șoroștin, unde te-ai născut. Ai avut sportivi în familie?

F.S.: Unul singur: bunicul meu. A fost maestru de scrimă. Lui îi semăn, după cum mi-a spus tata. Avea aproape doi metri și cîntărea 120 de kilograme...

Rep.: Am aflat că visezi să arunci ciocanul la 70 de metri sau și mai mult. Crezi că vei reuși cu greutatea actuală?

F.S.: Antrenorul meu, Petre Popescu, mi-a spus că pentru această cifră am nevoie de cel puțin 115 kilograme. Îmi dau seama că acesta e singurul lucru care mă împiedică să progrez... vertiginos. Foarte-foarte greu pun kilogramele pe mine. Sint în căutarea rețetei ideale. Sper s-o găsesc în iarna care se apropie. Celălalte piedici sint niște fleacuri. Pentru mine au încetat de a mai fi piedici lipsa unui duș la terenul de antrenament, numărul mic de concursuri pentru proba de ciocan (în divizia B — din care fac parte — au fost eliminate din program probele de aruncarea ciocanului și săritura cu prăjina!). Spun asta, ca să fac o glumă. Uneori, cu gluma găsești mai ușor audiență!

Rep.: Se afirmă pe ici, pe colo, că ești... bătrîn!

F.S.: Nu-mi reproșez nimic, nici în viața sportivă, nici în viața de familie, nici în profesional. Am 31 de ani, dar fiziologic mă simt în deplinătatea puterilor...

Rep.: Ești sportivul nr. 1 al Mediașului: maestru al sportului, campion național, campion internațional, recordman național; și s-a făcut o frumoasă primire în municipiu după înapoierea de la Constanța. Crezi că în 1973 vei putea realiza, eventual, un salt spre... 70 de metri?

F.S.: Este fantastic de greu, dar nu imposibil. Pînă acum am progresat cu centimetrii. De ce nu ar sosi și vremea metrilor?

*

S-ar putea ca în 1973 să vină pentru Friedrich Schneider și vremea metrilor. I-o dorim!

Horia CRISTEA

La recentul triumfiular athletic de la Constanța — FINLANDA-SUEDIA-ROMÂNIA, una din cele trei victorii românești, la masculin, cel mai puțin sau deloc scontată, a fost cea a sportivului din Mediaș, «bătrînul» Friedrich Schneider, care a câștigat întrecerea de aruncare a ciocanului cu 66,80 m, performanță ce reprezintă un nou record național (v.r. — 66,10 m — Gheorghe Costache, din 1966).

Înainte de a reda (pe scurt) dialogul cu medieșeanul nostru, prezentăm câteva date ale sale:

- Născut la 14 iunie 1941, în localitatea Șoroștin-Mediaș.
- Dezvoltarea fizică: 191 cm înălțime, 97 kg greutate, 197 cm anvergura brațelor.
- Forță în ridicarea halterei: 150 kg — pus la piept; 115 kg — smuls; 200 kg — genoflexiuni.
- Viteza: 3,9 pe 30 m și 11,2 pe 100 m plat.
- Profesia: marochiner la I.I.S. «8 Mai» Mediaș.
- Căsătorit cu asistenta medicală Edda și tatăl Andrei (2 ani și 8 luni).
- Debutul în atletism: 1964 (la vîrsta de 23 ani!)
- Antrenor: Petre Popescu.

FETELE și... ciudățeniile campionatului de handbal

Fără discuție, handbalul feminin nu va ajunge nici o dată să aibă grația, frumusețea gimnasticii. Și, oricât de măiestre vor fi execuțiile Doinei Băicoianu, ale Simonei Arghir sau ale Cristinei Metzenrath, ele nu ne vor da fiorii spectacolului incinsător, ai artei Olgăi Korbut, spre exemplu. Ată-surile handbalului feminin sînt de altă natură. Ele sînt de jocul colectiv, de combinațiile în viteză, de avalanșa golurilor. Sportul acesta, nu lipsit de grație, te pasionează prin disputa directă, acerbă, pentru balon, pentru victorie. Are frumusețea sa aparte, net superioară celei a handbalului masculin, tocmai fiindcă este jucat de fete tinere, ce vin pe teren cu prospețimea și frumusețea lor...

De fapt, așa ar trebui să... fie handbalul feminin. Pentru că, în realitate, are unele abateri ce-i diminuează sensibil atractivitatea. Noul campionat ne-a relevat — din păcate — aceste tare mai vechi, câteva ciudățenii. Despre ele vom discuta, nu fără regret, în acest material ce se vrea o scurtă trecere în revistă.

Am selecționat din fototeca noastră câteva imagini — mai noi și mai vechi — pentru a vă înfățișa atât condițiile improprii în care se desfășoară unele partide (ploaie, terenuri desfundate), cât și maniera uneori prea... bărbătească în care majoritatea echipelor acționează în apărare. Fără discuție, meciurile feminine de handbal oferă și faze frumoase, jocuri de nivel ridicat...

Mai întâi ne-a impresionat neplăcut chiar înainte de a se da startul, vestea că Anet Schramko, una din vedetele handbalului, va sta un an pe tușă, așa cum o face — și în momentul de față — Natalia Mătache Alexandrescu, cum au mai făcut-o și alte jucătoare de valoare. Nu contestăm dreptul regulamentului de a stipula în paragrafel sale o astfel de «decizie-sanctiune» în cazul cînd părțile nu sînt de acord să se... despartă. Ne întrebăm însă cui folosește această dispoziție temporară (dar de prea lungă durată de pe terenuri a unor jucătoare ce pot de handbalului nostru — și, implicit, echipei naționale — mai multă forță, mai multă vigoare? Pomînd de la principiul că în relațiile club-sportiv pot interveni neînțelegeri, trebuie găsită o altă soluție care să afecteze cît mai puțin handbalul în sine.

Apoi, cele 4 etape disputate pînă la ora cînd scriem aceste rînduri au scos în evidență o scădere a nivelului tehnic, o mai slabă dorință de angajare în joc a handbalistelor. Am crezut că perioada de întrerupere (vacanța) le-a readus sportivelor poșta de joc, dar n-a fost așa. Antrenorul Constantin Lache ne-a explicat logic această ciudățenie. «Uităm prea adesea — ne spunea reputatul tehnician — că este vorba de fete, de domnișoare sau doamne. Că ele sînt cochete, că aparțin în fața publicului vor să aibă o simțită cît mai atrăgătoare. Meciurile în aer liber, pe ploaie pe frig, le obligă însă, prin natura jocului să plonjeze pe terenuri desfundate, să suportă avalanșele de ploaie, să termine meciurile cu niște... rugbyști. Ei bine, toate astea nu pot să le facă plăcere. Treptat dispăre dragostea pentru întrecere. Poate că ar trebui să transplantăm definitiv handbalul — cel puțin cel feminin — în sală. Acolo, situația este cît totul altă». Lectorul universitar Constantin Lache are perfectă dreptate. Fără discuție există însă unele impedimente. Pregătirea fizică și tehnică se face în condiții mai precare în sală, forța jucătoarelor scade. Dar, arsenalul bogat al tehnicienilor poate cuprinde și soluții pentru a se ieși din acest impas. Pentru că s-ar putea ca această nonpropaga-

dă pentru handbal (meciurile disputate în aer liber în condiții improprie atât toamna cât și iarna) să producă în viitor mari prejudicii acestui sport ce părea să se afle, la un moment dat, în plină ascensiune în țara noastră.

În sfârșit, o altă ciudățenie este jocul prea... bărbătesc al fetelor. Sînt meciuri în care duritățile constituie amprenta principală; fetele lovesc mai abitur (și cu mai multă sete...) decît bărbații, medicii fiind deseori solicitați să repare (estetic) urmele duelurilor... pugilistice. Firește, aceasta nu este numai caracteristica actualului campionat. Și în edițiile trecute am semnalat această neconcordanță cu sportul feminin. Explicația tendinței accentuate spre brutalități se află în procesul instructiv-educativ. Se pune prea mult preț pe atac, se lucrează uneori unilateral pentru perfecționarea sistemului de percuție și se lasă pe ultimul plan pregătirea pentru defensivă, pentru însușirea și șlefuirea tehnicii apărării. Neavînd la îndemînă mijloace regulamentare de apărare, handbalistele recurg la durități excesive. Situația este amplificată și de goana după rezultate, evidentă mai ales la echipele aflate în zona fierbinte a retrogradării. Această tendință spre joc neregulat se reflectă uneori și la echipa națională. Exigența arbitrilor din întîlnirile oficiale inter-țări aduce — firesc — team-ului nostru eliminări, aruncări de la 7 m. Pentru eradicarea acestei grave carențe trebuie să conlucreze doi factori: antrenorul și arbitrul. Primul are datoria să pună pe același plan de însemnătate pregătirea în apărare cu aceea în atac, iar cel de al doilea să reprime orice manifestare neconformă cu regulamentul.

Nu putem încheia scurta noastră trecere în revistă fără a scoate în evidență existența a două categorii de echipe în campionat: una a formațiilor care luptă pentru titlu (Universitatea Timișoara și I.E.F.S., și Rapid care încearcă s-o înlocuiască pe Universitatea București) și o alta a echipelor care luptă pentru... evitarea retrogradării. Trist este că în cea de a doua categorie se află — și anul acesta — minimum 6 echipe.

Hristache NAUM

PUTIA CU scrisori

GHEORGHE ICHIM — Medgidia. L-ați văzut într-o fotografie pe Ilie Năstase ținînd în brațe cupa cucerită la Forest Hills și doriți să știți dacă acest trofeu rămîne în posesia lui Ilie ori este transmisibil, precum «Cupa Davis». Cupa cucerită la Forest Hills nu este transmisibilă. Ea va rămîne în vitrina cu trofee a tenismanului nostru. Aceeași situație și în cazul turneului de la Wimbledon.

ADRIAN DANIUC — Ferneziu. Recordmanii mondiale la aruncarea discului Argentina Menis îi puteți scrie pe adresa clubului ei, Dinamo: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 7—9, București. Îmi spuneți că nu cunoașteți adresele «de-acasă» ale mai multor sportivi de peste hotare. Vă fac o confidență: nici eu nu le cunosc. Așa că...

FLORIAN TUDORESCU — Tg. Jiu. «My darling» Florian iați datele cerute despre fotbalistul George Best: s-a născut în luna mai 1946, la Belfast, în Irlanda de Nord. Are 1,70 m înălțime și 68 kg. Este celibatar. A declarat că nu se va căsători înainte de a implini 30 de ani. Admiratorii lui Best care vor să corespundă cu tine îți pot scrie pe adresa: str. Unirii, bloc P 4, et. 3, ap. 11, Tg. Jiu.

MARIUS GLODEANU — Segarcea. Antrenor principal de box la clubul Electroputere Craiova este Gheorghe Duduleanu, iar secund fostul campion Mihai Goanță. Iați și adresa fotbaliștilor de la Universitatea Craiova: str. Libertății nr. 31, Craiova.

SIMONA ANDRONIC — Valea Mare. Îmi scrii, printre altele: «Iubind f. mult echipa Dinamo v-aș ruga să mi-o trimiteți.» Ce să vă răspund? Mi-e imposibil să vă satisfac dorința deoarece în prezent fotbaliștii dinamoviști sînt ocupați cu campionatul... Urmăriți revista noastră.

VASILE BOROȘ — Blaj. După cum, probabil, ați văzut, am publicat în numărul trecut clasamentele pe care le doreați. Observația dv. în legătură cu menționarea primilor 6 clasări la fiecare dintre probele olimpice nu o găsesc justificată. Ar fi interesat un număr prea mic de cititori, mai ales că rezultatele de la J.O. au apărut complete, la timpul respectiv, în ziarul «Sportul».

ION GĂMĂLĂU și MIHAI TURȚU — Vatra Dornei. Medaliiile campionilor olimpici nu sînt confecționate din aur masiv, așa cum cred mulți dintre iubitorii sportului. Ele sînt doar suflăte cu acest metal prețios.

ADELA BĂDOI — Tg. Jiu. Vă felicit pentru albumele cu sportivi pe care le-ați alcătuit și pentru concepția pe care o aveți despre disciplina sportivă în general. Drept răsplătă, așa cum doriți, îi rog pe toți suporterii echipei Dinamo București, pe care o simpatizați de zece ani, să vă scrie pe adresa: str. Pandurii nr. 61, Tg. Jiu, jud. Gorj.

ANNY MACARIE — Orăștie. Am citit cu mare plăcere scrisoarea ta. Mărturisesc, m-am bucurat mult văzînd că promisiunea făcută cu trei luni în urmă a fost îndeplinită. Mă întrebi care dintre cele trei vederi mi-a plăcut mai mult. Mi-e greu să aleg. Toate trei sînt frumoase. Acum cred că poți purta corespondență cu oricine. Iați adresa la care îi poți scrie portarului Necula Răducanu: Clubul sportiv Rapid, Calea Giuleștii nr. 10, București. Și tot fiind la capitolul adrese, îi informez pe toți rapidiștii din țară că dorești să corespundă cu ei. Îți pot scrie pe adresa: str. Nicolae Bălcescu nr. 6, Orăștie, jud. Hunedoara.

Petrus

LUCEAFĂRUL POEZIEI ROMÂNEȘTI, și... jocul cu mingea

Data nașterii este controversată (decembrie 1849 sau ianuarie 1850), certă este însă perioada în care Mihail Eminescu a urmat clasele primare a III-a și a IV-a — și clasele gimnaziale la Cernăuți, între anii 1860—1865.

Din amintirile lui Teodor Stefanelli, coleg de gimnaziu cu poetul, reiese că fiul căminarului Gheorghe Eminovici din Ipoteștii Botoșanilor, iubea sportul. Dar care sport? Desigur, jocul «de-a mingea», care se practica nu numai cu mâna (strămoșească «oină»), ci și cu piciorul. Stefanelli ne povestește că elevul Eminovici locuia în str. Cuciului Mare. În fața locuinței lui se întindea așa-numita «toloacă» a orașului, un loc viran

căruia cetățenii de prin partea locului îi spuneau pe latinește Pulvertum (dat de Arune Pumnul — profesorul lui Eminescu) și unde studenții

jucau în orele lor libere.

Adolescentul Eminescu era adesea «printre aceștia, jucînd «mingea de cîrpă» la două porți, așa cum jucau englezii. Să nu uităm că în 1863 fusese elaborat regulamentul de fotbal de către cei ce stăpîneau atunci mărilor, ei răspîndind jocul și în centrele unde acostau vasele lor.

Teodor Stefanelli ne povestește, așadar, că geniul poeziei lirice românești n-a întors spatele sportului în copilăria și adolescența sa, ci, dimpotrivă, a fost un iubitor al sportului, jucînd mișcarea în lunca Ipoteștilor și bătînd mingea de cîrpă pe «toloaca» orașului.

T. NĂSTASE-CRÎNGURI

medalion

par astăzi a fi moșt timpului lor au înscese ale atletism nesc, ținînd seama tul că mijlocul speță prăjina, era a avea flexibilitat astăzi.

Zeno Dragomir zentat cu cinste «ționale în concurnize în Albania, hosllovacia (1947 Franța (1949 și garia (1949), Pol și 1955), U.R.S.S. 1952), Finlanda (1 R.D. Germană (1 tia (1954) și Norv

S-au împlinit de curînd cinci ani de la tîmpuria plecarea în eternitate a regretatului atlet Zeno DRAGOMIR. Ar fi o nedreaptă omisiune aceea de a nu trece numele lui în cartea fruntașilor sportului românesc și de a nu-i recunoaște meritele deosebite în formarea și instruirea unor serii de atleți de performanță, atît în calitate de profesor, cit și în cea de antrenor.

Încă de la vîrsta de 14 ani, Zeno Dragomir se remarcase cu prilejul concursurilor școlare de atletism, la probele de săritură cu prăjina, dînd dovadă de aptitudini excepționale. Începînd din anul 1939, pînă în 1956, a făcut parte în permanență din echipa reprezentativă a țării noastre, cucerind 14 titluri de campion național, depășind 7 recorduri naționale la săritura cu prăjina și participînd cu succes la numeroase competiții internaționale de atletism în țară și în străinătate, unde a recoltat valoroase trofee. Printre performanțele obținute, trebuie să fie amintite depășirea recordului balcanic și național (4,00 m.), cu prilejul Jocurilor Balcanice de la București, din septembrie 1947 și baterea recordului național (4,20 m.), în Concursul internațional de atletism de la Kiev, în 1951. Recordurile

După obținerea de licență în educația sportului, iar în 1947, Zeno I funcționat ca profesor de educația fizică în vîrsta de 19 ani, în 1949, cînd a fost ales membru al Comitetului I.C.F. din România, apoi avansat șef de secție și, în ultimii ani, a ocupat funcția de profesor și, în ultimii ani, (iar la catedra de teoretic «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță. Pe lângă predarea teoretică «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță. Pe lângă predarea teoretică «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță.

În anul 1951, Zeno I funcționat ca profesor de educația fizică în vîrsta de 19 ani, în 1949, cînd a fost ales membru al Comitetului I.C.F. din România, apoi avansat șef de secție și, în ultimii ani, a ocupat funcția de profesor și, în ultimii ani, (iar la catedra de teoretic «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță. Pe lângă predarea teoretică «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță.

În anul 1958 și în anul 1959, Zeno I funcționat ca profesor de educația fizică în vîrsta de 19 ani, în 1949, cînd a fost ales membru al Comitetului I.C.F. din România, apoi avansat șef de secție și, în ultimii ani, a ocupat funcția de profesor și, în ultimii ani, (iar la catedra de teoretic «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță. Pe lângă predarea teoretică «Tehnică de atletism», pregătirea și conducerea grupurilor de studenți, după metode avansate, i-au adăugat formați de performanță la săritura cu prăjina, precum și la săritura cu suliță.

Cititorii noștri, cei mai în vîrstă, își mai amintesc, desigur, de circul SIDOLI. Este un nume care în niciun caz nu le poate rămîne indiferent, deoarece acolo, e drept cu multe decenii în urmă, ei își puteau descreeți frunțile seară de seară, asistînd la giubuslucurile vreunui clown celebru în acea vreme, dar mai ales la neintrecutele acrobații ale unuia dintre cei mai mari artiști pe care i-a avut ciroul românesc, George Frantzini Sidoli. Ei bine, acestui Sidoli, fosta glorie a ciroului românesc de prin anii 1890—1910, ne-am încumetat să-i luăm un interviu, interviu insolit, deoarece, o să zîmbiți, interlocutorul nostru s-a născut în anul... 1870! Așadar, marele Sidoli are astăzi 102 ani. Iată un caz de adevărată longevitate, a cărui reliefare ne face o deosebită plăcere.

Pe George Frantzini Sidoli îl întîlneam în trecut adesea, pînă în urmă cu vreo doi ani, prin Cișmigiu, în timp ce-și efectua plimbările sale zilnice, prilej de întîlnire cu vechii prieteni, al căror decan de vîrstă era într-o zi însă, a dispărut. Am aflat cu regret că se mutase undeva departe, la bloc. Cum doream să-l reîntîlnesc, l-am căutat și prin intermediul unui prieten, mare iubitor al ciroului, l-am aflat acasă, la el, în noul cartier al Ferentariilor...

— Nu v-am mai văzut de mult, dar constat cu plăcere că ați rămas la fel de... tînar. Păstrați aceeași siluetă zveltă, pe care cred că v-o invidiază mulți.

— E adevărat, mă mențin încă în formă, dar îmi lipsesc plimbările prin Cișmigiu și... pensionarii mei. Sint prea departe acum...

— D-le Sidoli, cred că cititorii noștri ar vrea să cunoască secretul păstrării vigurozității și lucidității dv. pînă la vîrsta de 102 ani.

— Nimic mai simplu: mișcare foarte multă și o igienă per-

«MARELE SALT» AL LUI GEORGE FRANTZINI SIDOLI

fecta a organismului. Trebuie să știți că eu sint originar din Torino, dar de la vîrsta de 10 ani am venit cu familia în România, unde ne-am stabilit definitiv. Ciroul a fost o tradiție în familia noastră și din tîrziu în urmă ne-am ocupat de el; iar în cadrul acestei meserii, cu o viață agitată, dar totodată foarte ordonată, am avut ocazia să fac foarte

George Frantzini Sidoli la 30 de ani și la... 102 ani! Alături, ciroul său, atît de vestit cu cîteva decenii în urmă.

multă mișcare.

— Vorbiți despre mișcare. Pot să pun un semn de egalitate între mișcare și sport?

— Bineînțeles. Numai că eu am făcut din sport o artă. De altfel am impresia că astăzi cuvîntul sport are o sferă mai restrînsă. Iar chîd se spune despre o personalitate că face și sport, vi se pare un lucru extraordinar. Prea mulți sedentarism există în epoca asta. În ceea ce mă privește, consider că orice fel de mișcare, chiar și mersul pe jos, constituie un fel de sport.

— În cazul acesta, dv. ce sporturi ați făcut?

— Între 6 ani și 30 de ani numărul meu de senzație era saltul mortal pe cal înainte și înapoi. Era un număr greu, dar și frumos. Am primit chiar și o decorație într-un turneu «Croix Rouge» din Belgia. Ca

să execut saltul mortal pe cal, trebuia să mă înclin într-o formă fizică eșafila, și făceam multă mișcare pentru aceasta. Am și jonglerie cu revoluția în Elveția reclamă pentru te. Și apoi, mai e arena noastră s-au și mai buni sportivi ai special lupători și buni amintesc cu deosebire de unul dintre ei, L. pescu, fostul campion pe. Cîț de frumos bo rămas însă credincios lui meu mortal...

— Pe care nu îl nîci în prezent. Recordurile Sidoli, ați făcut cel mai neașteptat salt din viața dv., salt peste suta de ar

Violeta

AGOMIR

lor de specialiști în a-
n, ținând prelegeri, co-
cări și referate la nu-
ase cursuri organizate
rurile superioare.

Prilejul concursurilor
letism din străinătate,
re participa, Zeno Dra-
r a fost invitat de către
utele de Educație Fizică
raga, Budapesta, Varșo-
Kiev, Sofia, Leipzig și
unde a luat contact
dredle didactice respec-
în scopul schimbului de
iență.

lîngă activitatea sa spor-
i cea de la catedră, Zeno
omir a scris și publicat
are număr de studii de
alitate, sub formă de
le de presă și cărți,
e care amintim: «Pro-
noi în tehnica săriturii
șajina», «Încălzirea spor-
ivă», «Dezvoltarea deten-
antrenamentul atletico,
tați și practicați alergă-
«Învățați și practicați
șarile», «Practicați gim-
», «Pregătirea fizică în
namentul sportiv» (in co-
are) și altele.

nd, în același timp, un
recut desenator de spe-
ste, el a ilustrat, cu schi-
cu planșe, peste 30 de
ne cu teme sportive.

memorialul Zeno Dra-
re, competiția de a-
n care are loc la Reșița
care an, este un omagiu
aceluia care n-a precu-
nici un efort pentru
esul sportului românesc.

barbu ALEXANDRU

MULTĂ FERICIRE !

Perioada din preajma Jocurilor Olimpice a fost prielnică nu numai recordurilor ci, după cum putem vedea, și căsătoriilor sportivilor. În stînga, o adevărată manifestație de simpatie a locuitorilor din Karl Marx Stadt (R.D.G.) pentru celebra patinatoare Gabriele Seyfert care s-a căsătorit cu Eberhard Rueger și el patinator. În dreapta o altă pereche de tineri căsătoriți: fotbalistul maghiar Laszlo Fazekas, de la echipa Ujpest Dozsa, și soția sa Judit Sallai. Le urăm multă fericire!

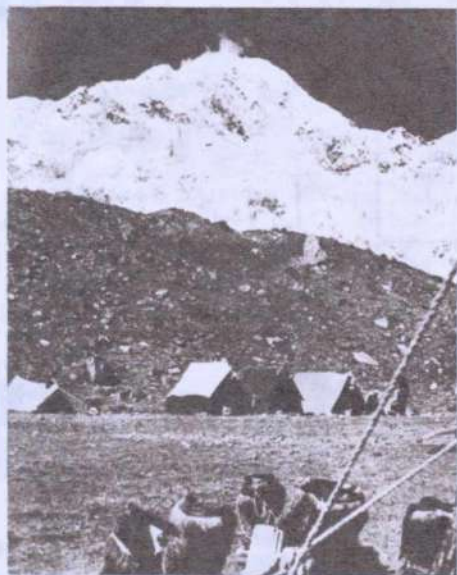
500 m ALTITUDINE

În cinstea celei de a 50-a aniversări
U.R.S.S., federația unională de
alpinism a inițiat o ascensiune pe cel
u înalt pisc din Uniunea Sovietică,
mit Vîrful Comunismului (7 495 m),
Pamir. Alături de 15 echipe ale
teritelor republicii unionale și de
echipe din țările socialiste a par-
cipat și echipa de alpinism a clubu-

Dinamo Brașov, compusă din
exandru Floricioiu, maestru es-
erit al sportului, Adrian Tănase,
ircea Oprîș, Paul Fazekas, ma-
ru al sportului și Nicolae Bul-
mez. Această ascensiune, incunu-
că de succes, reprezintă cea mai
portantă performanță, adică cea
i mare altitudine atinsă de o
ipă sau de un alpinist român
495 m). După lungi și grele efor-
i, ajungînd pe vîrf sportivii ro-
ni au făcut clasicele fotografii și
depus un steag al țării noastre și
fanion al clubului Dinamo.

Asaltul propriu-zis al vîrfului a
at 9 zile, din care 7 pentru urcare
2 pentru coborîre. Pe anumite
șuni, mai ales de la 4 000 m în
înaintarea se realiza într-un
n de 10—12 pași în 5 minute.
șiniștii români au învins, însă,
te greutatea dînd astfel un serios
men de maturitate. Îi felicităm
icru această mare performanță și
șorim noi succese.

Mihai BÎRĂ

Tabăra de bază la 3 900 m altitudine.

Foto: Alex. FLORICIOIU

Floricioiu, Tănase, Oprîș și Bulmez în timpul
unui popas la 6 000 m înălțime.

ZÎMBETUL CAMPIOANEI

«Niciodată nu am
fost mai fericită decît
în momentul în care
am primit medalia o-
limpică de aur» —
a declarat sportiva en-
gleză Mary Peters,
campionă olimpică la
pentatlon, cînd s-a în-
tors de la München.
Judecînd după sinceri-
tatea acestui zîmbet
avem toate motivele
să o credem...

TURISTA CU CEA MAI BUNĂ ORIENTARE

La cea de a VII-a ediție a «Cupei
României» la orientare turistică,
desfășurată în urmă cu cîțva timp
în împrejurimile Predealului,
a concurat și proaspata campioană
mondială SAROLTA MON-
SPART (Ungaria). Înconjurată cu
mare interes de iubitorii sportului
pădurilor din țara noastră, sporti-
va maghiară — prima din lume
care a reușit să rupă tradiția cucc-
ririi titlului suprem de către orien-
tariștii țărilor nordice — a avut
amabilitatea să acorde cititorilor
revistei «Sport» un autograf:
«Călduroase salutări cititorilor rev-
stei «Sport».

Text și foto: Al. HORIA

*Divulgați ideilele
la «Sport» olondinal
Principal Galbe*

DWIGHT DAVIS JR. — fiul inițiatorului și donatorului «Salatiera de argint» — rostind frumoase cuvinte despre prietenia între sportivi, prietenie la care contribuie și celebra Cupă Davis care, după o «excursie» în Europa, s-a întors în Statele Unite împreună cu tenismenii americani, victorioși.

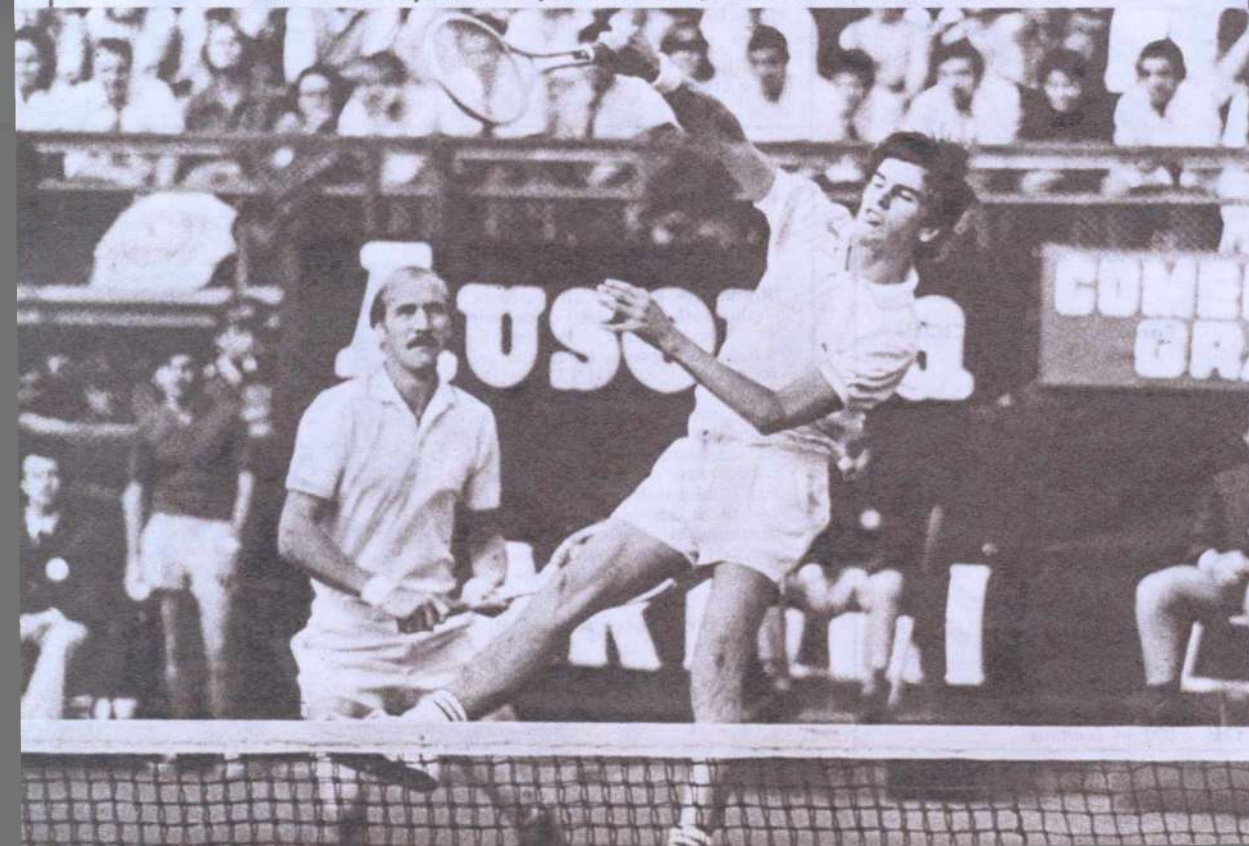
BUCUREȘTI

FINAL

ȚIRIAC și NĂSTASE, un cuplu superb și tradițional, care cînd acest fenomen era absolut ineditabil.

VAN DILLEN punctează spectaculos sub privirea ocrotitoare a maestrului.

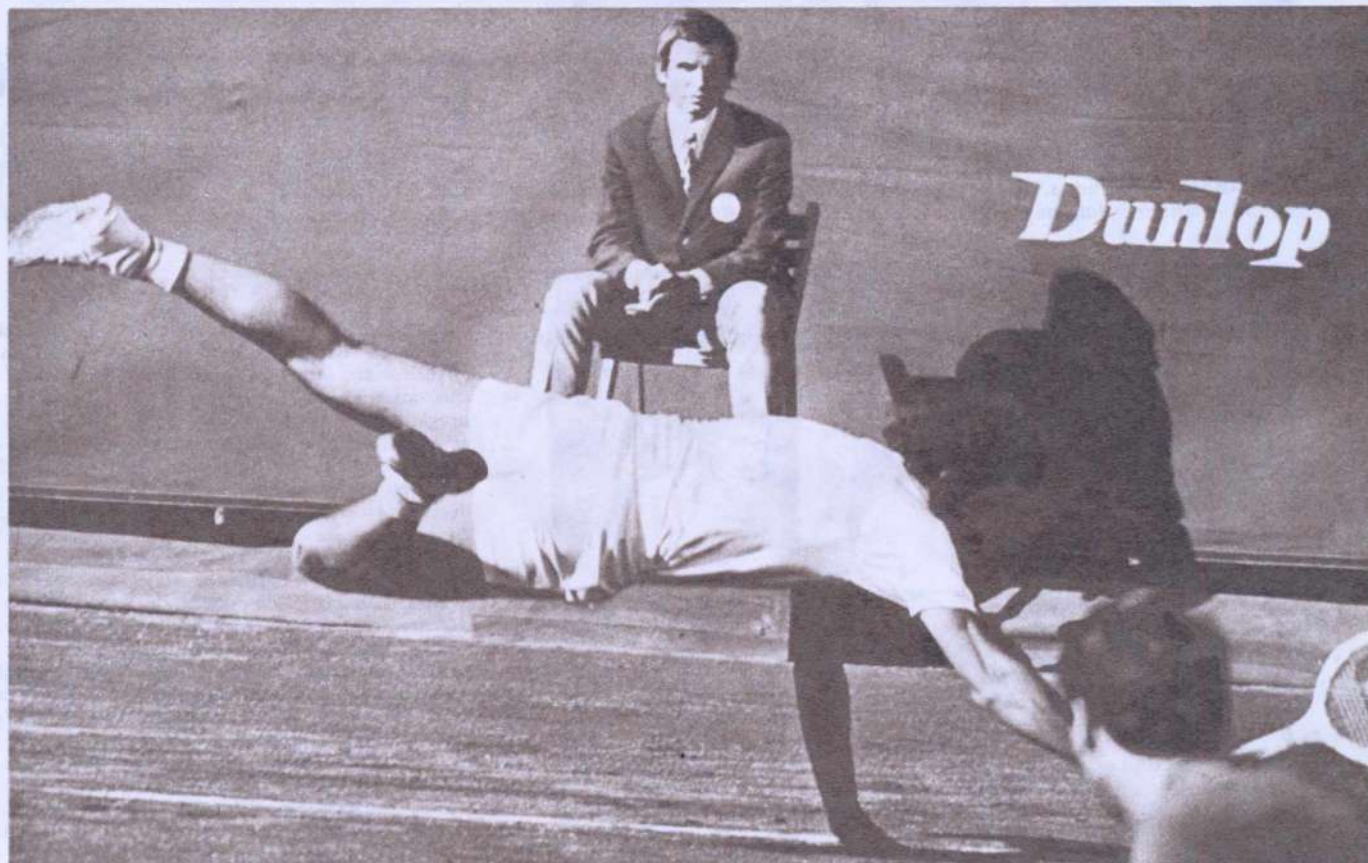
SMITH și VAN DILLEN cîștigă (suruberați) victoria, intuind că succesul

A 61-A A CUPEI DAVIS

pană, tocmai acum,

«Vrem ca Salatierea să rămână la noi!» (TIRIAC execută un plonjon disperat, reușind un rever în meciul cu GORMAN).

dublu. Ei salută experiența» Cupei.

NĂSTASE, obosit după turneele precedente (câștigate, de altfel) caută parcă... un punct de sprijin.

TOM GORMAN, în ciuda bunăvoinței și a declarațiilor optimiste, nu a putut aduce nici un punct echipei sale.

Angelo Niculescu, Ion Voica, dr. Dumitru Tomescu — în planul secund — «triumviratul» de la timona reprezentativei noastre.

LA ECHIPA NAȚIONALĂ DE FOTBAL, conservatorismul pare repudiat

Dobrin și Roznai. Noul cuplu de atacanți centrali al echipei naționale?

Alertă în careul lui Akademik Sofia!

Între meciul (nereușit) cu Finlanda și acela cu Albania (pe care-l vrem victorios și... convingător), naționala noastră a disputat o partidă de pregătire cu Akademik din Sofia, echipă plasată în prima jumătate a ierarhiei formațiilor bulgărești. Pe un teren mustind de apă, solicitați, deci, suplimentar, selecționabilii au făcut un meci exemplar, distingându-se prin angajament total, disponibilitate pentru joc, suplețe tactică și eficacitate mai mult decât mulțumitoare (scor 5—0). După o plătitudine temporară în campionat, Dobrin a dat iarăși măsura talentului său imens, evoluind în mod strălucit. La sfârșitul meciului, în drum spre cabine, sub tunete de aplauze, căpitanul lui Akademik, Ivanov, s-a dus glonș spre jucătorul nostru pentru a-l felicita în mod special.

Angelo Niculescu era mulțumit. Pe măsură ce înlocuia elemente din «garda veche» (Dembrovski, Radu Nunweller, Lucescu) pentru a verifica câteva nume relativ noi (Hajnal, Sameș, Radu), el întimpina la ieșirea din teren pe titulari, mulțumindu-le din privire, bătându-i cu gest afectuos cu palma pe spate, de parcă ar fi vrut să le spună: «E în regulă băieți, ne vom descurca noi!». Iar la sfârșit, atunci când am vrut să-l abordăm pentru a-i afla părerea despre meci și gândurile de viitor, profesorul Angelo s-a eschivat domol, sub cuvântul: «Pre-

fer să fiu exuberant și să dau declarații după meciul cu Albania!». Reținem în aceste condiții, doar declarația antrenorului bulgar Danko Roev care se exprima astfel, la finele partidei: «Echipa României a jucat foarte bine, a demonstrat fantezie, putere, forță de finalizare, dirzenie. Așa cum s-a exprimat împotriva noastră, o situez la o cotă internațională dintre cele mai înalte!».

Trecind peste faptul îmbucurător, că ansamblul reprezentativei noastre a fost cu totul satisfăcător, testul recent oferit de partida cu Akademik, relevă câteva aspecte de loc neglijabile: conducerea tehnică a demonstrat, oportun, elasticitate în concepția de întocmire a echipei, promovind cițiva jucători care au dat satisfacție (Roznai, Antonescu, Sameș), demitificând astfel intangibilitatea unor foști senatori de drept, ieșiți din formă sau indisciplinați. Decorsetarea lui Dobrin de sarcini strict defensive este un atu cîștigat în interesul colectiv. Posibillii tricolori din viitorul meci cu Albania au demonstrat o forță morală, pe care o salutăm, căci toată evoluția lor din această întâlnire, de verificare, au transformat-o într-un prilej de a demonstra celor sceptici că firul bunei comportări pe plan internațional nu s-a rupt, definitiv, la Helsinki.

Desigur, în zona de inedit oferită de optica actuală asupra echipei naționale, atacantul central Roznai reprezintă punctul cel mai interesant. El a evoluat, progresiv, bine, deși nu s-a înscris (cum era de așteptat) pe lista marcătorilor de goluri. În sensul acesta este util, poate, să fie ascultat cuvîntul lui Mulțescu, coechipierul său de la Jiul, chemat la rîndu-i la lotul național, dar nefolositor în meciul cu Akademik din pricina unei ușoare răniri la frunte, contractată în etapa de campionat: «Roznai este un excelent jucător de finalizare, cu condiția de a fi debarasat de obligația participării la faze constructive. El trebuie împins în față, pentru a i se destina ultima pasă. Momentul următor va fi șutul lui, care lărtă arareori».

«Noul val» își croiește drum în echipa națională! Este o lege obiectivă. Principalul este să i ne înclinăm la timp și să o folosim cu înțelepciune.

RADU TROI

O PROMOVARE SPECTACULOASĂ

Radu TROI reprezintă promovarea cea mai spectaculoasă și mai certă din «societatea înaltă» a fotbalului nostru. Saltul său de calitate îl privim de aceea, mai puțin ca pe o realizare individuală și mai mult ca o pildă cu puteri generalizatoare, despre drumul ascendent, nepîndit de surprize, al unui fotbalist tînăr, dotat și serios.

Troi a provenit din mediul rural (este originar din satul Dragomirești-Vlașca) și a venit din copilărie cu rezistența fizică și puritatea morală a băiatului care a bătut tăpșanele în fugă și a mai învățat în mină și unealta de muncă. Biografia sa sportivă nu este bogată: a jucat la juniori și tineret — rezervele lui Dinamo București, a fost apoi transferat la divizionara B Metalul. În viața fiecărui fotbalist, există, desigur, un tren hotărîtor care nu trebuie pierdut. «Trenul» lui Troi s-a numit competiția răsplătită cu «Cupa României», întrucît băiatul blond și cu zîmbet delicat a avut ocazia să joace împotriva cîtorva divizionare A. A jucat cu o dăruire, o energie și un talent care l-au desprins facil de masa comună, bîgînd spaima în apărări, marcînd goluri, contribuind efectiv la eliminarea lui... F.C. Argeș și A.S.A. Tg. Mureș, făcînd o figură memorabilă în semifinalele întrecerii, contra Rapidului. Apăruse, așadar, un atacant de percuție, clocoțind de dinamism, impresionînd prin dibăcie. Și cluburile de divizia A au introdus repede în sfera lor de interes pe fotbalistul Troi, din divizia B. F.C. Argeș, campioana țării, echipa pe care Troi o bătuse aproape singur în Cupa României l-a transferat la începutul acestui campionat în lotul ei... Primele meciuri, primele goluri, includerea în lotul național de tineret!

Troi și-a consolidat locul în echipa campioană (antrenorul Halagian ne spunea despre el că este sirguincios, modest și simpatic), ceea ce ni se pare un fenomen, ieșit aproape din comun. De obicei adaptarea unui «intrus» este lungă, anevoioasă, «vechea gardă» manifestă o explicabilă atitudine de circumspecție, dacă nu chiar—și atunci e mai grav—de respingere (se cunosc atîtea cazuri!). Dar Troi a intrat la F.C. Argeș prin ușa din față și astăzi echipa joacă într-un fel pentru Troi, golgeterul ei.

De aceea îl salutăm și noi pe Troi la venirea sa în divizia A și în lotul reprezentativ de tineret! Îl salutăm ca pe un bun cîștigat al fotbalului nostru.

I.C.

1. O bună extremă se grăbește întotdeauna să rețină balonul în joc...

2. Deleanu, fundașul naționalei, va pierde acest meci...

3. Troi este un atacant de mare percuție, în starea de joc scoată sufletul din orice portar!

4. La pauză, în cabină, forțele se improspătează o dușcă de... borviz.

Foto: Ion MIHĂIȚĂ

Portarul Zender — brav tot meciul — blochează un șut expediat de atacul pileștean (F.C. Argeș-Arris 4-0).

PRIMI PAȘI ÎN «CUPELE EUROPENE»

Așteptat cu aceeași curiozitate — mare și legitimă — primul tur din *Cupele Europene* a rezervat «ambasadoarelor — 1972» ale fotbalului românesc de club patru parteneri care nu ne-au tulburat în mod deosebit prin cartea lor de vizită. O singură excepție. LEVSKI-SPARTAK SOFIA — echipa regretatului Gundi Asparuhov, atacant de legendă al fotbalului bulgar — hărăzită să se infrunte cu «11»-le studianțin clujean. În rest, după aparențe și date de ultimă oră, adversare destul de comode — cum își doresc antrenorii echipelor noastre (și, firește, nu numai ei) să aibă în primele etape ale competițiilor continentale.

În «Cupa Campionilor Europeni» — ARRIS BONNAWEG, din Luxemburg, unde se joacă, probabil un fotbal sinonim cu cel practicat în Malta,

de pildă. În «Cupa Cupelor» — o... suedeză foarte ambițioasă (intrată în posesia trofeului țării sale în urma unei triple întâlniri), LANDSKRONA BOYS, recomandată aproape exclusiv de presupuse calități de mare luptătoare. În «Cupa U.E.F.A.» — o altă suedeză — NORRKÖPING, nume cu blazon, garanții de capacitate însă mai puține, cu excepția unui jucător-reper, Kindvall, mai ieri puncher de temut în echipa lui Happel, vestita Feyernoord. A doua adversară în această competiție, Levski-Spartak Sofia, team-ul pe care multe echipe... nu și l-ar dori ca adversar într-o competiție oficială.

Față de aceste premise — repetăm, avantajoase, în general, echipelor noastre — ce ne-au oferit cele două manșe ale turului I?

Fără să strălucească, F.C. ARGEȘ, s-a plimbat

(scor general: 6-0) în compania unui adversar aflat încă la școala primară a fotbalului.

Evoluind pînă la «ora Landskrona» în chip de... marfar pe linia periferice, de manevră, RAPID a avut o fericită criză de orgoliu la primul său examen internațional oficial al sezonului. A învins clar la București, rezistind apoi onorabil la Landskrona (scor general favorabil: 3-1).

U.T.A. — autoarea celei mai senzaționale performanțe din fotbalul românesc de club (eliminarea supercampionului Feyernoord) — a dansat... valsul său de «bătrînă (și elegantă) doamnă» și a... pierdut în ritm de vals. Kindvall, cel care a fost ținut la respect pe vremea cînd juca alături de celebrii Van Hanegem, Hasi et comp., a îngenuchiat-o de două ori, la Arad și la Norrköping. Ratînd startul în campionat, U.T.A. (care nu are... inconsecvența Rapidului) a ratat (scor general: 1-4) startul și în Cupa U.E.F.A.

În fine, «U» — cea vitregită de sorți — a fost marea surpriză a manșei I. Condușă la Cluj (în repriza secundă!) cu 1-0, ea a reușit să înscrie nu mai puțin de 4 goluri unui adversar care nu se recunoștea (și pe care nu-l recunoșteam). Un adversar handicapat, este adevărat de absența a trei titulari.

La Sofia, însă, echipa antrenată de Ștefan Onisie a pierdut și partida și calificarea, după prelungiri (scor general: 5-6), după un joc neconvingător, în care a avut, totuși, de cel puțin 3-4 ori mari șanse de a «sări» în turul II.

În final, o scrutare a perspectivelor «ambasadoarelor» noastre în turul II al Cupelor Europene. Campioana țării, F.C. Argeș, întâlnește cel mai puternic și totodată cel mai prestigios adversar din istoria existenței sale. Avînd — din plecare — șansa a doua, pileștenii au totul de cîștigat și mai puțin de pierdut. Un Dobrin în zi de grație ar putea «prinde» Trivalele în partida de acasă. Și poate... În fond, am mai trăit, cîndva, evenimentul U.T.A. — Feyernoord, cea mai frumoasă — pentru că a fost adevărată — poveste din fotbalul românesc.

Judecînd-o după modesta sa evoluție din campionat, Rapid București nu ne-ar permite prea multe iluzii în dubla întâlnire cu Rapid Viena dacă n-am ști că echipa giuleșteană este realmente alta în reprezentațiile internaționale.

Marius POPESCU

Codrea și Naom protejează un atac rapidist (Rapid-Landskrona Boys 3-0).

Să ne cunoaștem ADVERSARIII

RAPID VIENA

Corespondență specială de la
KARL POINTNER, „KRONENZEITUNG“-Viena

ERNEST HLOZEK: un antrenor autoritar și... optimist

Sortii au decis ca două echipe cu același nume, dar din țări diferite (singurele, de altfel, din lume), să se întâlnească în turul al doilea al «Cupei cupelor»: Rapid Viena și Rapid București.

Două formații cu o veche tradiție și mult simpatizate în țările lor se vor întrece deci la 25 octombrie la Viena, și la 8 noiembrie la București, pentru a obține calificarea în turul sferturilor de finală.

Rapid Viena este una dintre cele mai bune formații austriece. Dovada: anul trecut a fost la un pas de a câștiga campionatul; a cucerit însă Cupa, iar în prezent, se află pe locul al doilea în clasament.

În turul I al Cupei cupelor, Rapid a întâlnit echipa greacă P.A.O.K.

Salonik, cu care a terminat la egalitate (0-0) acasă, și tot cu un scor egal s-a încheiat returul (2-2). Astfel, datorită golurilor marcate în deplasare, vienezii s-au calificat în optimile de finală.

Echipa din cartierul vienez Hütteldorf are câteva individualități de seamă și calități unanim recunoscute. În componența ei îi găsim pe internaționalii Hof (mijlocăș) și Fak (fundăș) și pe portarul Fuchsbacher, din echipa de tineret a țării. În afară de aceștia în formație mai sînt cîțiva jucători străini: «măturătorul» Werner, care a jucat la Bayern München, alături de Beckenbauer, și extrema stîngă Lorenz, care vine tot din R.F.G., de la Werder Bremen.

Tot la Rapid mai activează cîțiva tineri talentați în frunte cu Walter, Krankl, Kastner și Pajenk.

Stilul de joc al echipei este ofensiv, cu toate că așezarea obișnuită pe teren este 4-3-3. În dezlănțuirea atacurilor, în linia ofensivă se încadrează de regulă și cei trei mijlocăși.

Antrenorul formației, cehoslovacul Ernest Hložek venit recent la Viena a instaurat multă disciplină și o ambianță plăcută în rîndul jucătorilor. După tragerea la sorți pentru cel de al doilea tur, el a declarat: avem o misiune dificilă, dar adversarii pot fi învinși... Ne avantajează faptul că primul meci este la Viena, unde dacă luăm un start bun ne putem considera calificați. La rîndul său, președintele clubului, Draxler, a spus: «nu sînt prea entuziasmat de aceste meciuri, pentru că adversara noastră, Rapid București este o formație valoroasă. Totuși calificarea echipei noastre în turul III este posibilă».

Una dintre speranțele ofensive ale lui Rapid Viena, tînărul JOHANN KRANKL.

REAL MADRID

Un trecut încărcat de glorie,
un prezent ce se vrea
o rampă pentru o nouă
lansare

Trăsătura de unire între Realul marilor victorii și Realul de azi, adversara campioanei noastre, F.C. Argeș, în C.C.E., o constituie două nume: antrenorul Miguel Munoz și căpitanul echipei, Zocco. Munoz, tehnicianul care și-a condus echipa la răsunătoare succese internaționale, ca să nu mai vorbim de campionatul sau «Cupa Spaniei», se află și acum la cîrma formației din Madrid; mijlocășul Zocco încearcă să găsească același drum mingii spre atacanții săi, dar aceștia nu se mai numesc Di Stefano sau Gento, Evaristo sau Amancio. Doar Pirri, cel care a mai prins ceva din epoca rezultatelor de aur, și Velasquez — se-

ZOCCO, căpitanul lui Real Madrid, în plină acțiune.

lectionat în naționala Spaniei — încearcă să readucă «zăpezile de altădată»... E greu, e dificil, cu toate că Real continuă să fie o echipă bună, cu o bogată experiență internațională și un trecut de aur care impune în fața oricărui adversar.

Dar iată, la distanță de nouă ani, de la meciurile cu Dinamo București din 1963, «11-le» madrilen: REAL — 1963: Arraquistan — Isidro, Santamaria, Pachin — Müller, Zocco — Amancio, Ruiz, Di Stefano, Evaristo, Gento; REAL — 1972: Miguel Angel — Jose Luis, Benito, Verdugo — Gonzalez, Zocco — Aguilar, Pirri, Santielana, Velasquez, Macanas.

Și acum cîteva scurte «date biografice». Echipa din Madrid a luat ființă cu exact șapte decenii în urmă și încă din primii ani s-a afirmat ca una dintre cele mai bune din Spania. Alături de marea sa rivală, C.F. Barcelona, este singura echipă care a activat numai în prima ligă. Sirul victoriilor lui Real începe în 1905, cînd cucerește «Cupa Spaniei», ispravă repetată apoi în 1906, 1907, 1908, 1917, 1934, 1936,

1946, 1947, 1962 și 1970, fiind și de 12 ori finalistă. A obținut 15 titluri de campioană: 1932, 1933, 1954, 1955, 1957, 1958, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1967, 1968, 1969 și 1971/72. Dar marile sale victorii, cele care au adus celebritatea clubului spaniol sînt obținute în arena internațională: șase victorii, dintre care cinci consecutive (1955/56, 1956/57, 1957/58, 1958/59, 1959/60; cea de a șasea: 1965/66) în «Cupa campionilor europeni», în care a mai fost de două ori finalistă (1961/62 și 1963/64); cucerirea primei ediții a «Cupei Intercontinentale» (1960), fiind finalistă și în 1966. În plus, victorii în finalele din 1955 și 1957 ale «Cupei Latine».

Aceasta este cartea de aur a uneia dintre cele mai celebre echipe pe care le-a cunoscut lumea fotbalului. Un trecut încărcat de glorie, nesușinit de aceeași scară de rezultate prezentului. Cu toate acestea, alb-violeții de la F.C. Argeș trebuie să știe că vor avea în față o formație bună, matură, a cărei bogată istorie îi dă o greutate deosebită.

Mircea TUDORAN

culisele campionatului

● Derby-ul Rapid-Steaua, din 24 septembrie, a început la sfârșitul lunii... lupta, atunci când Dumitru a părăsit Gluleștiul. Atunci, în luptă, la Clăbucet-plecare, unde se afla Rapidul în pregătire, Boc avea să declare hotărât: «Uite, eu pun pariu cu tine, pe cât vrei, că nu pierdem meciul cu Steaua». În ultimele minute ale derby-ului, Boc a urcat în atac și balonul expedit de el cu capul, undeva, la vîncu, a fost respins de bară. Era 1-1...

● Steagul roșu a surclasat acasă, sub Timpa, formația de pe litoral, antrenată de Hașotl «La 5-0 — avea să-mi povestească Pescaru la o săptămîină după acest joc — l-am văzut pe antrenorul

tă, Sportul studențesc, Beldeanu, cel mai bun jucător al oțelariilor (în prezent elev în anul trei la școala de maștri) a promis însă înaintea acestui meci: «Dacă nu înscriu astăzi, și eu un gol, n-am voie să mă mai gîndesc la națională». În minutul zece al acelei partide Beldeanu înscria primul gol al reșitenilor în Divizia A. Partida, încheiată cu victoria gazdelor (5-2), avea ca principal actor pe Beldeanu, autor a două goluri. Un «reșitean» se gîndește, deci, la națională!...

● — Ce-ți face fratele, Dobrine? — Joacă în Divizia C, la Craiova unde își satisface stagiul militar. După aceea va veni la noi, la tineret. ... Mulți spun că Dobrin II, chiar

Pînă nu de mult așa era primită U.T.A. la aeroport, după o deplasare victorioasă. Astăzi însă...

nostro, Nicolae Proca, privindu-ne curios. Ne-am uitat unii la alții și am înțeles repede cu toții, că Hașori jucase acîta vreme la Steagul roșu!». Din acel moment, toți jucătorii brașoveni ajunși în situații ideale au făcut tot ce le-a stat în putință ca balonul să nu intre în poarta constănțenilor. Și meciul s-a terminat doar cu 5-0...

● Pentru derby-ul cu echipa campioană, de la București, din etapa a cincea, dinamoviștii s-au pregătit din timp, filmînd jocul piteștenilor de la Craiova, din etapa a treia. În acel meci însă, operatorul clubului dinamovist n-a avut prea multe de filmat, pentru că pur și simplu nu prea s-a jucat fotbal, totul fiind un spectacol de duritate și nervi. Și totuși, Dinamo a cîștigat derby-ul cu F.C. Argeș cu 3-1...

● Timp de patru etape, noua promovată, C.S.M. Reșița n-a înscris măcar un gol, stabilind un record greu de egalat. Cu acest coșmar au abordat reșitenii al cincilea joc, cu cealaltă promova-

ta, dacă nu are geniul fratelui său, este un talent.

● Florian Dumitrescu, înaintea jocului Dinamo-Sportul studențesc: «Cît ar fi el balonul de rotund, nu se poate să nu cîștigăm!». Antrenorul Motroc după acel 3-0 de necrezut: «Mă gîndeam, înainte de meci, la un rezultat egal ca la o mare minune!». Fără cuvîntel...

● La Făgăraș, într-un meci de Divizia B, Chimia din localitate a învins cu ajutorul arbitrilor (revista «Fotbal» a prezentat fotografia unui penalty imaginat acordat de Ilie Drăghici) pe Politehnica Timișoara cu 3-1. Antrenorul studenților m-a sunat a doua zi după meci. Dar nu pentru a se plînge de arbitraj. Se mai întîlnise cu așa ceva. Ion Ionescu m-a sunat să-mi spună că în timpul meciului oamenii de ordine de la stadionul din Făgăraș l-au ținut 30 de minute (!) într-o magazie. Ceva nu-i în regulă, cu magazinele astea, dom'nu-le — a exclamat un mucalic. Ceva nu-i în regulă...

Mircea M. IONESCU

profiluri
fotbalistice

REMUS CÎMPEANU

12 ani cu șapcă roșie

Remus CÎMPEANU nu e un nume foarte spectaculos în fotbalul nostru. Acest fundaș al lui «U» Cluj nu a fost încărcat de distincții, nu a jucat în reprezentativa națională, nu a marcat autogoluri celebre, nu și-a pus mîntea cu tibia extremelor care, eventual, l-au depășit. Biografia lui (cea sportivă) nu are cancanuri, are doar o longevitate ieșită din comun și o fidelitate, de asemenea, rară, pentru culorile unui singur club. Sînt acestea semnele unei calități umane certe și de aceea dedicăm câteva rînduri fundașului stînga cu părul sur, din echipa studenților clujeni.

Cîmpeanu a fost descoperit de Sepci într-o echipă modestă, de divizia C, numită Clujeana. Avea 22 de ani cînd a fost promovat în divizia A și de atunci, vreme de 12 ani, a rămas fundașul stînga în echipa «șepciilor roșii». Am impresia netă că Remus Cîmpeanu reprezintă, în fond, aluatul ideal pentru unelele unui antrenor: fotbalist receptiv, necapricios, cu intuiția jocului, fără fisuri majore în pregătire, fără veleități care să-i depășească posibilitățile, într-un cuvînt un admirabil om de echipă. De aceea a rămas pe poziție un deceniu și mai bine, vivîndu-se în jurul lui, fără să-l cîtatine, antrenori și coechipieri, pasiuni și concepții, victorii și înfrîngerii. Cîmpeanu mai reprezintă și etalonul fotbalistului realizat deplin și în viața socială. Este absolventul Facultății de drept și astăzi, unul dintre secretarii clubului universitar, după cîțiva ani de ucenicie fructuoasă pe lîngă reputatul

profesor Titus Lucaciu. Este cap de familie și duminică seara comentează meciurile cu cei doi fîciori ai săi, Remus și Romulus. Remus este mai mare, blond, voinic și blăun, a fugit de minge și face inotul. Romulus nu are decît patru ani: argint viu, neastîmpăr simpatic, el jînduiește după minge. «Cel mic va ajunge fotbalist — spune tătîcu. Are clocot în vine și savurează aventura. Copiii foarte cumînpi nu ajung niciodată fotbaliști mari!»

Și totuși fotbalistul Remus Cîmpeanu are un atu care i-a creionat cu pastă groasă personalitatea. Aruncările sale de la marginea terenului devin traiectorii-catapult, mingea zboară departe, foarte departe, pînă în careul advers. Orice lovitură de aut pe partea stîngă a terenului este potențată la beneficiul unui corner autentic. Adversarii știu și se grupează temători în careu, coechipierii știu și se grupează optimiști în fața porții adverse. Spectatorii știu și aplaudă elanul jucătorului cu numărul 4, arcuirea elegantă, izbucnirea mingii, ireal de puternică. Este aici o tehnică particulară, o digitație de voleibalist, o forță fizică aparte, o însușire fotbalistică terocită.

Iar omul, Remus Cîmpeanu, are doi ochi albaștri și senini, atît de albaștri și atît de senini, încît își transmit sentimentul sublim că viața nu poate fi urită. Și au puterea formidabilă să te privească, mereu, numai în față.

I.C.

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

CURIER MEDICO-SPORTIV

PAULINA TOTOROANȚA — com. Bicles-Mehedinți. Nu sînteți singura care îmi scrieți în legătură cu gimnastica de dimineată de la domiciliu. Problema nu este nouă și a mai fost tratată în paginile revistelor și ziarelor de specialitate. Așa cum precizați și dv. această gimnastică vă ajută în menținerea unei bune «forme fizice» și a unui tonus muscular optim pentru desfășurarea în bune condiții a muncii zilnice. Deoarece, în general, știți ce trebuie să faceți, mă rugați, totuși, avînd în vedere experiența mea, să vă recomand, dacă vreau, câteva exerciții pe care să le folosiți. Mă măgulesc aprecierile dv. și, după cum veți vedea în continuare, am să vă fac câteva recomandări, care, sper, că vă vor ajuta și pe mai departe în practicarea cu folos a gimnasticii de dimineată.

Imediat după coborîrea din pat trebuie deschisă fereastra. Aerul curat este binefăcător. În funcție de mărimea camerei veți începe cu o ușoară alergare, durată: 2—3 minute, cu schimbarea sensului cît mai des, pentru a evita apariția amețelii din cauza spațiului mic. Urmează o pauză, care rămîne la aprecierea dv. și este în funcție de frecvența respirației. Cînd aceasta a ajuns la un ritm acceptabil veți continua cu exerciții pentru brațe, picioare și trunchi. Acestea trebuie să fie cît mai simple și accesibile pentru toate vîrstele și preocupările. Spațiul nu-mi permite o descriere amănunțită a lor așa că ele rămîn la libera dv. alegere. În orice caz recomandări asupra acestor exerciții găsiți în lucrările de specialitate. După o perioadă mai îndelungată de practicare a gimnasticii la domiciliu poate apare în exercițiile dv. și lucrul cu halterele mici, care au o mare influență asupra tonusului muscular.

În încheiere o recomandare utilă: folosiți exercițiile transmise dimineata pe posturile noastre de radio, precum și cele de duminică, recomandate de Televiziunea Română.

ROZA HĂȘMĂSAN — Industria Lini Timișoara. Nu trebuia să mai specificați, în finalul scrisorii dv., că sînteți o pasionată sportivă, deoarece citind rîndurile dv. mi-am dat imediat seama de vastele cunoștințe pe care le aveți în acest frumos domeniu de activitate. Știu că în tinerețe ați făcut gimnastică de performanță și mă bucură faptul că doriți să aflați ce fac în momentul de față gimnastele românce care au alcătuit cu cîțiva ani în urmă «echipa de aur», cîștigătoare a medaliilor de bronz la J.O. de la Melbourne (1956) și Roma (1960). Toate sînt absolvente ale unui Institut de învățămînt superior. Elena Leuștean, maestră emerită a sportului, este asistentă univ. la Institutul de Construcții, Elena Dobrovolschi, maestră emerită a sportului, — asistentă univ. la Institutul de Agronomie, Emilia Liță, maestră emerită a sportului — antrenoare a lotului național de gimnastică, Uta Schland, maestră a sportului — asistentă univ. la I.E.F.S., Georgeta Hurmuzache-Dumitrescu, maestră a sportului — antrenoare la «Vîitorul» București, Atanasia Ionescu, maestră emerită a sportului — asistentă la I.M.F., subsemnata lucrez la Academia de Studii Economice. Sper că datele furnizate despre fostele gimnaste să vă satisfacă...

Asistent univ. **SONIA IOVAN**
maestră emerită a sportului

INVITATA NOASTRĂ

Rozalia MOTIU — asistentă la catedra de atletism a Facultății de educație fizică, de pe lângă Universitatea din Timișoara.
● 26 de ani ● 178 cm ● 70 kg.
● Pe cînd era studentă a fost o bună atletă (a aruncat discul) o apreciată handbalistă.
● Actualmente dedică momentele sale libere ultimei mari pasiuni: tenisul.

Foto: Ion MIHĂICĂ

SPORT MAGAZIN

O PERFORMANȚĂ

Deși nu a participat la Jocurile Olimpice decât în calitate de spectator, fostul alegător de cursă lungă Nicolae D. Niculae, cu ani în urmă unul dintre mărșăluitorii noștri fruntași, a realizat o performanță care nu e la îndemina oricui. El a parcurs pe jos distanța București—München. Iată-l felicitat pentru această temerară ispravă sportivă de către una dintre frumoasele din orașul Jocurilor.

JIM ȘI BOB

Iată în această fotografie doi dintre cei mai mari atleți americani: Jim Ryun (stînga) și Bob Seagren. Mari favoriți la întrecerile de la München, ei au reușit să cucerească medaliile de aur, așa cum se așteptau. În ciuda acestuia... eșec, alergătorul Jim Ryun și săritorul cu prăjina Bob Seagren nu și-au pierdut din popularitate. Iată-i împreună cu una dintre numeroasele lor admiratoare, fericită că cei doi au acceptat să se fotografieze cu ea.

ZECE METRI!...

... Cam atît măsoară laolaltă cei cinci flăcăi din fotografie, considerați drept giganții diviziei noastre naționale de baschet: Georgescu, Novac, Popa, Oczelak și Tarău, de la stînga spre dreapta. Vor ridica ei ștacheta baschetului românesc la o altitudine direct proporțională cu înălțimea lor? Iată o întrebare căreia i-am dorit un răspuns pozitiv.

Sportul A DOUA PASIUNE

Denumirea rubricii noastre ar fi trebuit să sufere, de această dată, o mică modificare, căci pentru Mihai Constantinescu — cel mai «en vogue» interpret român de muzică ușoară, cîștigătorul premiului de popularitate la recent încheiatul Festival de la Constanța — sportul constituie o preocupare cel puțin la fel de serioasă ca și muzica... dacă nu chiar mai mult! Iar plăcerea semnatarului acestor rînduri este cu atît mai mare cu cît, într-un trecut nu prea depărtat, Mihai Constantinescu i-a fost nu numai un agreabil coleg de orchestră.

Absolvent al Liceului 35 cu program de educație fizică, compozitorul și interpretul slăgărelor zilei (ale căror titluri e inutil să le mai amintim) s-a apropiat de sport încă din copilărie și n-a ezitat să meargă în continuare pe acești drumi, devenind apoi student la IEFIS din București.

Atlet desăvîrșit, specializat în probele de sprint și săritură în lungime, «Tae» este totodată un foarte bun gimnast, practicînd ca sporturi secundare înotul, tenisul, patinajul și schiul. Preocupat în permanență de pregătirea sa fizică, de suplețea

și agilitatea cu care ne-a uimit în toate aparițiile sale pe scenă, viitorul profesor de educație fizică este, deci, nu atît un cîntăreț îndrăgostit de sport, cît, mai ales, un sportiv atras de muzică. Ba am putea spune chiar încă un sportiv cîștigat și realizat în muzică, după Dan Spătaru și Marcel Roșca.

Cînd am vorbit cu Mihai și l-am rugat să-mi vorbească despre pasiunea sa pentru sport s-a uitat aproape uimit la mine și m-a întrebat cu tonul cel mai firesc: «Nu mai șii minte cînd te bateam la tenis și la înot, pe 100 m liber?!». Am îngăimat un răspuns destul de confuz și atunci autorul «unei bobite», «unei porumbițe» și «unui vapor» a început să ridă spunîndu-mi că pasiunea sa este aceeași că practică sportul la fel de intens, dar că acum are alți prieteni.

Înfine, o confidență făcută numeroaselor lui admiratoare, amatoare de autografe, dar și o dovadă concludentă a preocupărilor sportive ale tînarului interpret: Mihai poate fi înțeles destul de des pe terenurile de tenis de la Ștrandul Tineretului...

Horia ALEXANDRESCU

TĂLPI DA, ARIPI BA!

Aceste tălpi uriașe aparțin sprinterului italian *Marcello Fiasconaro*, atlet în care mulți dintre specialiști îl vedeau pe... campionul olimpic în proba de 400 m plat. Dar, după cum se știe, evoluția lui Fiasconaro la J.O. a fost un... fiasco. Ceea ce l-a determinat pe un ziarist italian să facă haz de necaz: «Tălpi da, aripi ba...»

MIHAI CONSTANTINESCU

POPULARITATEA LUI CLAY

14 000 DE GIMNAȘTI

Una dintre cele mai grandioase manifestații sportive de masă din Elveția este prilejuită de tradiționalele «Zile ale Federației de gimnastică». Cu acest prilej se organizează în localitatea Aarau demonstrații la care participă mii și mii de gimnaști din întreaga țară. Anul acesta la «Zilele Federației de gimnastică din Elveția» au participat 14 000 de sportivi. Vă oferim o imagine a stadionului în timpul impresionantei competiții.

FĂRĂ CUVINTE
desen de Octavian COVACI

Deși nu mai este campion mondial, Cassius Clay continuă să se bucure de o mare simpatie printre iubitorii sportului cu mănuși. E suficient să-și facă apariția pe stradă sau într-un magazin și este luat cu asalt de vinătorii de autografe. Iată-l, după recența victorie obținută în fața lui Floyd Patterson, iscăind cu o surprinzătoare amabilitate carnețele admiratorilor săi. Clay știe că acum, mai mult ca oricând, are nevoie de reclamă pentru a obține revanșa cu Frazier...

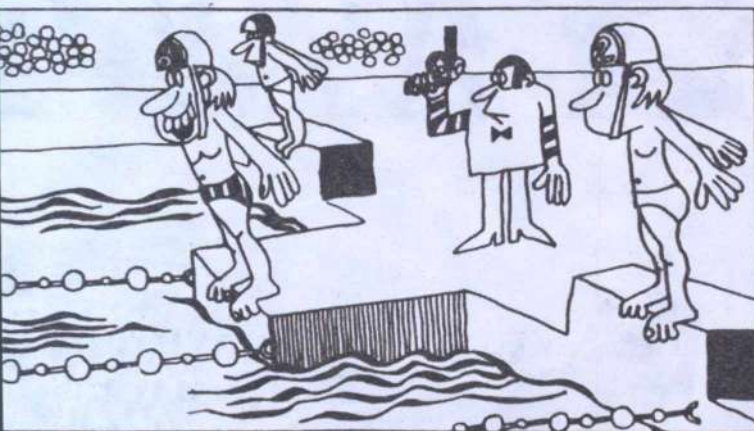
RECORD MONDIAL

Aruncătorii de disc Argentina Menis și suedezul Ricky Bruch au reușit, imediat după München, să demonstreze că posibilitățile lor sînt mai mari decît cele arătate la J.O. și au stabilit pe rînd două noi recorduri mondiale. În fotografie, arbitrii și... Ricky Bruch măsurînd cu atenție și satisfacție aruncarea record a discobolului suedez. (68,58 m)

8 GREȘELI...

Copiind desenul de mai sus, caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli. Sîntem convinși că și cititorii care se pricep mai puțin la... natație vor izbuti să le descopere.

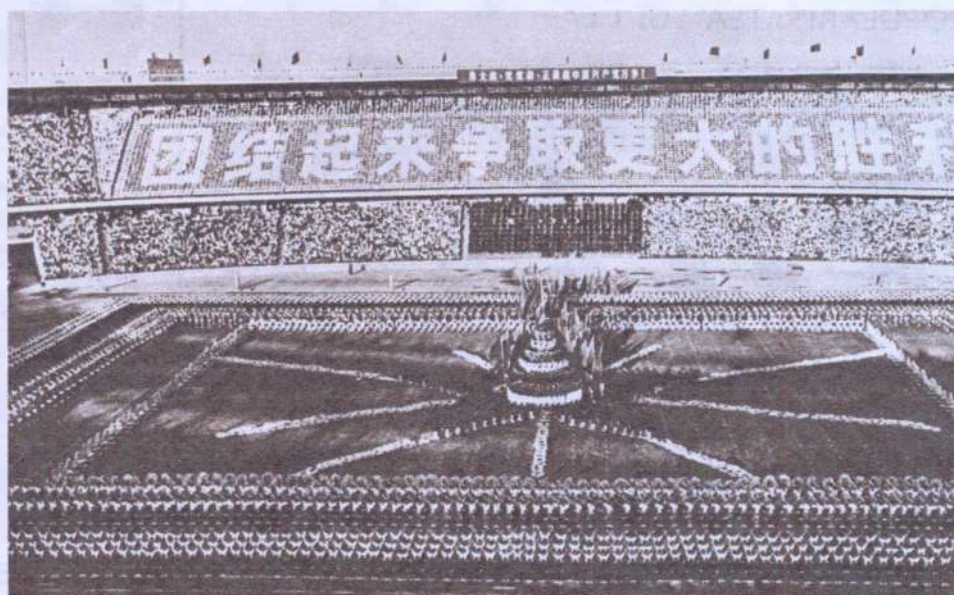
ISAKSSON ȘI PĂȘĂRILE

La prima vedere am putea crede că imaginea de mai jos este o secvență din cunoscutul film al lui Alfred Hitchcock, «Pășărilor». Dar nu este așa. Fotoreporterul a încercat, după cum se vede cu succes, să ilustreze una dintre declarațiile campionului suedez la săritura cu prăjina, Kjell Isaksson: «Zborul păsărilor m-a fascinat întotdeauna. Poate că și din acest motiv mi-am ales ca probă... zborul cu prăjina...»

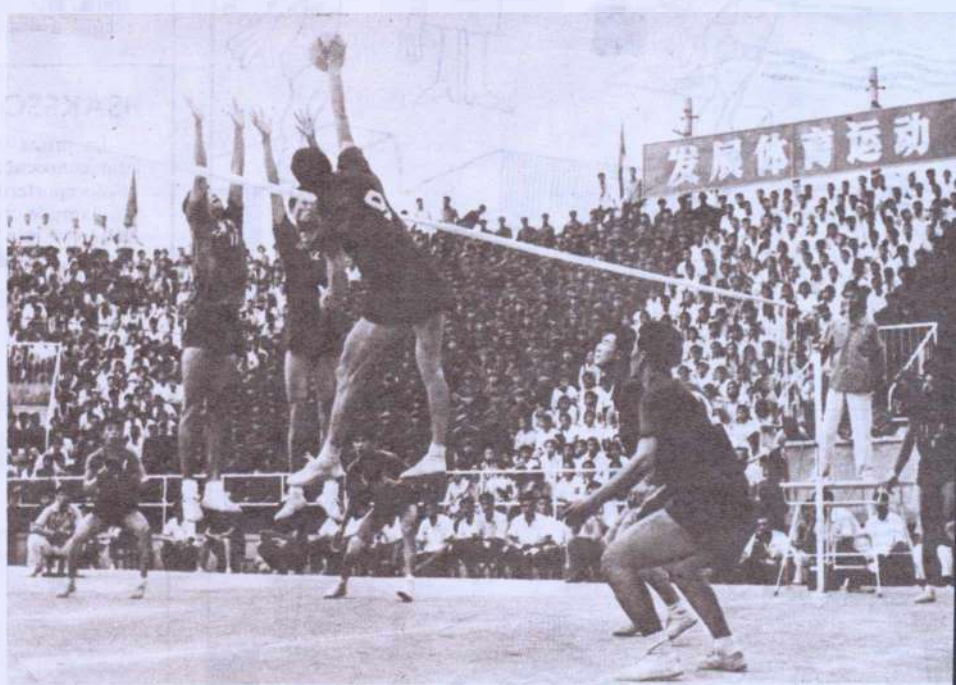
MAREA DEZVOLTARE A SPORTULUI ÎN CHINA POPULARĂ

La 1 octombrie 1949, Președintele Mao Tze-dun, din înaltul tribunei aflate în piața Tian An-men, proclama Republica Populară Chineză. În acești 23 de ani care s-au scurs, timp istoricește foarte scurt, fosta Chină feudală, înjosită și împilată de diferite țări colonialiste, și-a dobândit pe deplin demnitatea, ajungând să aibă un cuvânt ascultat cu respect și interes de concernul națiunilor.

Printre ramurile de activitate care au cunoscut o deosebită afirmare în anii puterii populare se numără și sportul a cărui noțiune nu era nici măcar cunoscută (în afară de o restrânsă pătură de privilegiați) de poporul chinez. În noua Chină, sportul a căpătat, cu adevărat, proporții de masă. Competițiile cu participarea a sute de mii de sportivi și a zeci de mii de echipe constituie un fapt obișnuit în ziua de azi, fiind o urmare a politicii de dezvoltare a sportului de masă, pe care o practică Partidul Comunist Chinez. Iar vîrfurile acestei piramide au cucerit titluri și recorduri mondiale în diferite discipline sportive. Să amintim, printre alții, de jucătorii de tenis de masă, de halterofilii, de atleții, voleibaliștii și baschetbaliștii, care, la diverse competiții, au reușit să aducă sportul chinez pe poziții fruntașe. Numele unor lun Kuo-tan și Li Li (tenis de masă), Cen Tzin-kai (halteră), Ni Chih-cin (atletism) sînt azi bine cunoscute amatorilor de sport de pe tot globul.

Produs al noii societăți socialiste, sportul, activitatea fizică, contribuie din plin la călirea fizică și morală a oamenilor muncii, angajați cu pasiune în vasta operă de construire a socialismului în R.P. Chineză.

În fotografiile vă prezentăm câteva aspecte de la marii competiții de masă din China populară, competiții care stau la baza succeselor sportului chinez.

SPORTUL DE MASĂ

— izvorul succeselor sportivilor
din R.D.GERMANĂ

Zilele acestea s-au împlinit 23 de ani de la înființarea Republicii Democratice Germane. Au fost pentru oamenii muncii din R.D. Germană 23 de ani de succese în toate domeniile de activitate. Ei au reușit, ca și ceilalți oameni ai muncii din marea familie a țărilor socialiste, să-și făurească o viață nouă, fericită. Pe tărîm sportiv tineretul din Republica Democrată Germană a obținut succese răsunătoare afirmîndu-se prin numeroșii săi campioni europeni, mondiali și olimpici. La baza tuturor acestor realizări au stat condițiile create de regimul socialist, condiții care au mobilizat la startul întrecerilor sportive mii și mii de tineri, condiții care au făcut din sport un bun al maselor. Ce poate fi mai grăitor în această privință decît tradiționala Spartachiadă a copiilor și tineretului, competiție ce angrenează anual în întreceri sute de mii de sportivi din rîndurile cărora sînt selecționați apoi viitorii campioni. Iată în imagine un start la una din miile de serii de tineri atleți participanți la Spartachiada copiilor și tineretului.

PREOCUPĂRILE CAMPIONULUI

Deși sporturile de iarnă nu au intrat încă în prim-planul activităților competiționale, fotoreporterii au și început să-i aducă în paginile ziarelor și revistelor pe așii pîrîiilor de zăpadă. În curînd schiul, hocheiul, bobul și patinajul vor fi din nou la... modă. Ce fac în acest timp marile vedete ale acestor sporturi, cum se pregătesc ele pentru apropiatul sezon? — iată întrebări la care, parțial, vom încerca să vă răspundem prezentîndu-vă această suită de imagini ce ne introduce în intimitatea campionului italian de schi Gustavo THOENI.

Medaliați cu aur la Jocurile Olimpice de la Sapporo și de două ori cîștigător al «Cupei mondiale», Gustavo Thoeni aș-

teaptă cu nerăbdare marile concursuri din această iarnă. Iată-l pregătindu-și singur schiurile cu care va cîștiga, probabil, noi întreceri. Și pentru a fi în formă chiar de la căderea primilor fulgi, Thoeni aleargă zilnic cîțiva kilometri. În imaginea de sus îl puteți vedea în mijlocul trofeele sale, prezentîndu-vi-le pe cele mai spectaculoase. Între două antrenamente timpul trece mai repede studiînd sau făcînd cumpărături...

Din acest mini-fotoreportaj — primit din Italia — lipsește fotografia cu zăpadă și coboriri vijelioase. Să mai avem puțină răbdare. Pînă la concursurile «primelor zăpezi» nu mai e prea mult...

SPORT

2,50 lei

**AMERICANUL
LINIȘTIT**

STAN SMITH

a condus la victorie
echipa de tenis a S.U.A.
(3-2 cu ROMÂNIA).

Tenismenii americani
cuceresc pentru a 24-a oară
CUPA DAVIS.

Mult așteptatul derby
SMITH-NĂSTASE a opus
un Smith în mare formă
unui Năstase într-o eclipsă totală
și a fost hotărîtor
în evoluția scorului.

În fotografia noastră
STAN SMITH și arma sa
cea mai puternică: serviciul

Foto: Paul ROMOȘAN